

číslo 6 - červen 2008 - cena 10 Kč

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ

NÁVRAT SVATÉHO ANTONÍNA

replika sochy sv. Antonína v červnu
opět v kapličce na zámecké cestě

HLUBOCKÉ SKLENĚNÉ VARIACE

mistři skláři pod hlubockým zámkem

JARNÍ KVĚTINOVÁ CESTA

děti a Madony v Alšově jihočeské
galerii

■ Z obsahu

3 Dobrá zpráva pro pejskaře

uklidit po vašem pejskovi bude úplně jednoduché! Děkujeme!

5 Slavnostní odhalení sochy

sv. Antoníčka – teprve když už se zase budete mít ke komu obracet při hledání věcí ztracených, zjistíte, jak moc nám Antoníček chyběl

7 Zachráněné dědictví – výstava nostalgická

8 Skláři a sklárna u Hluboké

– povídání o tom, proč je české sklo smutné

12 Svatební Hluboká

jak slavit ten nejkrásnější den?

Tip týdne:

V pátek 6. června se na fotbalovém hřišti TJ Hluboká odehraje charitativní zápas, jehož výtěžek převezme dětské onkologické oddělení v Českých Budějovicích. Na hřišti uvidíte například komentátora ČT Roberta Zárubu, herce Jiřího Mádlu i známé fotbalisty a hokejisty.

Přijďte podpořit dobrou věc!

Fotografie na titulní stránce:

Sv. Antoníček, ještě nehotový, lipové dřevo, řezba ing.Čeněk

foto: Jan Pirgl

HLUBOCKÝ ZPRAVODAJ. Číslo 6. Červen 2008. Ročník 39. Vychází měsíčně. Vydává městský úřad Hluboká nad Vltavou, Masarykova ulice 36, 373 41 Hluboká nad Vltavou. **Kulturní nabídka** (Panorama) 774 457 269 přes den. **Redaktorka** Alena Růžičková, tel. 775 622 006 E-mail: alenoviny@volny.cz. **Redakční kruh** ing. Eva Smrčková, Marie Krejcarová, Jan Piskač. **Grafika, fotografie:** ing. Jan Pirgl. **Odborný počítačový poradce:** Adam Růžička. Redakční uzávěrka dvacátého v měsíci, ale vítáme příspěvky dříve! Za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři. **Náklad** 650 výtisků... **Podávání novinových zásilek povoleno** Českou poštou, s. p., ředitelstvím odštěpného závodu Jižní Čechy v Č. Budějovicích, j.zn.:p -5696/96 ze dne 4. listopadu 1996, ev. číslo: MK ČR e. 109 10.. Nevyžádané rukopisy a fotografie nevracíme. Děkujeme za vaše informace, upozornění či zprávy, které nám poskytnete.

Úvodník

Právě uplynulý měsíc byl hektický. Alespoň pro mně. Ale jak jsem tak sledovala své okolí, zvláště na Hlubocku, nejsou na tom ostatní lépe.

Já si to zkomplikovala ještě tím, že jsem k povinným plánovaným služebním akcím přidala ty nepovinné, dobrovolné, některé i rekreační, v domnění, jak náš rodinný »chudý« emoční život obohatím...

Jednání první: služební cesta do Prahy měla zabrat páteční odpoledne a večer. Rozhodla jsem o prodlouženém víkendu i pro dceru (beztak jela do Prahy do hradního sklepení se školou ve stejný pátek) a partnera (co doma a bez nás)? Chtěli jsme jet nalehko, bez auta, autobusem. Takže hned ten první nás nevezl. Beznadějně vyprodaný žlutý autobus Student Agency nás poučil, že i v dnešní době nutno kupovat předem místenky. Celou cestu v dalším autobuse bylo strašné dusno a nabrali jsme 20 minutové (pro služební rozvrh kritické!) zpoždění. Krápat začalo ve chvíli, kdy jsme v Praze vystupovali. Slejvák začal minutu poté. Stometrová cesta k metru stačila, abychom byli totálně promočení, stihli jsme navlhčit i obsah kufru. Už jste měli někdy vodu v lodičkách? Pokud ano, snadno pochopíte, že jsem už po stu metrech, kdy jsem se vynořila z metra na Václavském náměstí, uklouzla a upadla. Tedy neupadla. Práskla jsem sebou tak, že zděšením zasténala polovina přítomných na jednom z nejkrásnějších náměstí světových metropolí. Když jsem vstávala, jedna ze soucitných žen mi podávala deštník, který mi odlétl několik metrů a jeden ze soucitných mužů se shýbl pro kabelku. V tu chvíli se ve mně probudily pudy venkovanky (naše babička ví o Praze své, i když v ní už 20 let nebyla!) a bleskurychle jsem ještě na všech čtyřech na zemi přišlápla držadla kabelky (mohl to být zloděj, rychle využívající situace, chápete!). Když jsme se setkali očima, styděli jsme se oba. Byl to Japonec. (Nevím, jestli se v Tokiu krade!). Nefantastičtější na tom všem bylo, že jsem si vůbec nic neudělala a v té louži na dlažbě Václaváku se vyválela bez jediné odřeviny.

Jednání druhé: Chatička, kola, chladno, zamračeno, ale už neprší. Příroda okolo Třeboně explodovala. Všude je přerostlá tráva, keře, zeleně jako v buši. Máte pocit, že jestli se zastavíte a slezete s velocipédu, obrostete listím. A všude: kachny! Kachny, káčata, kačeři, kachny a zase kachnata. Rambajs, káchání. Údajně kachny divoké, ale zdá se, že na toto přizvisko rezignovaly. Občas na hrázích rybníků z kol slézáme a obcházíme, neboť káčata piknikují přímo uprostřed cesty.

Večer v chatce konečně klid! Ne, omyl. Od rybníka k nám kolébatě kráčí manželský pár. Ona hladová, on ostýchavý krasavec s natočenými perky na ocásku. Přicházejí až pod schůdky verandy. Upřená koráلكová očka. Dobře, Češi jsou pohostinný národ. Dostávají žemli namočenou ve vodě, servírovanou v popelníku. Krmnou dávku doplňuji několikrát. Ráno přicházejí novomanželé již za kuropení. Zřejmě měli také zaplacenou polopenzi.

Jednání třetí: **králíček**. Náš zakrslý králíček dostal koncem dubna nevysvětlitelně brutální zánět do očí. Moudrý hospodář (mám kamarádku s VŠ ekonomickou, pocházející ze vsi) by králíčka utratil. Ne tak měštká mého typu, postižená navíc ještě citlivou dcerou. Nejdřív denně, později obden jsme během května dojížděly s králíčkem k veterináři, který sice také nechápal, odkud tak těžká infekce mohla příkráčet, přesto poctivě oči čistil, píchal antibiotika a udržoval nás v naději. Žere? Tak je to v pohodě, přežije. Králíček zřejmě psychicky nestrádal. Přesto, že nakonec bohužel oslepl, a při běhání ve výběhu se orientuje podle bum! začátek plotu, bum! konec plotu. Vyběhne i po schůdkách do králíkárný a cestu k jídlu najde podle svého kolegy králíčka a jeho chroustání. Když jsme museli odjet, vyfasovala antibiotika ve stříkačce babička (bývalá lidská zdravotní sestřička) a píchala králíka sama. Navštívit veterináře 20 x do měsíce, to už snad nezažiju! Obava z nebetyčného účtu za ošetřování se nakonec rozplynula (představte si, že by veterinář připočítal 30 Kč za každou návštěvu!) Nikolí. Právil, že pacienty typu králíčka řeší charitativně, právě proto, aby nemusel zvířata utrácet. Takže ani my jsme mnoho neutratily a naše svědomí vykokopily láhvi dobrého vína pro veterináře.

Jednání čtvrté: Koncem května jsem byla na skok ve Vídni. Město se připravovalo na ME ve fotbale tak precizně, že se snad zametaly i pavučiny ve strašidelném domě v Prátru a fiakristi čistili koním zuby. Prostě takový generální úklid, že když jsem se vrátila domů, chtěla jsem vystěhovat nábytek a začít malovat. Neudělala jsem to. Naopak, zavřela jsem oči nad nepořádkem v bytě a zkusila dopsat Zpravodaj. A taky jela na výlet s novými hlubockými přáteli – českými Srby. Bylo to milé a obohacující.

Na červen jsem schválně nenaplánovala nic. A tak doufám, že se budu vysloveně nudit... a uklidím.

Zprávy z radnice

z jednání rady města ze dne 28. dubna 2008

- Město projednávalo dispozice s majetkem
- Rada poskytla příspěvek na již 38. ročník tradiční Mezinárodní Veteran Rallye Křivonoska
- Rada souhlasí s uvolněním finančních prostředků na prezentaci města v rámci projektu EUROBEDS – Obrazový atlas.
- Rada doporučila zastupitelstvu souhlasit s přijetím grantů na projekty: Rekonstrukce ČOV Kostelec, obnova kanalizace Bavorovice a Auto není trezor v programu prevence kriminality.
- Rada odsouhlasila uvolnění prostředků na výsadbu stromů na veřejně přístupných místech u areálu golfových hřišť a v ulici Pod Hrází.
- Na základě požadavku OV Purkarec bylo provedeno zaměření uvažovaných prací na komunikacích v obci Purkarec s propočtem ceny: Komunikace u řadovek, nová parkovací místa, odvodnění, asfaltování vozovek u bytovek včetně parkoviště.
- Rada města pověřila MěÚ zajištěním bezpečnostního pruhu pro chodce v lokalitě "Bílák" v Hamru v souvislosti s rozsáhlou opravou této komunikace. Doporučené řešení: odstranění svodidel, obrubníky, ocelové zábradlí, odvodnění komunikace.
- Rozpočet na částečnou opravu kapličky v Municích (střecha, krov) činí 220 tis. Kč.
- Rada projednala problematiku vjezdu autobusů k hotelům ve středu města. Bylo navrženo řešení instalace dodatkové tabulky k zákazu vjezdu v Tyršově ulici, kde bude uvedeno, že vjezd povolen pouze se souhlasem města. MÚ prověří možnosti a dopracuje tento záměr společně s Městskou policií.
- Rada města vyzve k podání nabídky na stavbu I. etapy stavby **Cyklistická stezka Hluboká – Poněšice** celkem 6 stavebních organizací. Kritéria hodnocení se budou odvíjet od ceny, záručních podmínek, sankčních a zajišťovacích instrumentů.

Divadelní rytířský turnaj Traken

bude opět na Hluboké předvádět svá představení na zelené ploše pod centrálním parkovištěm v době od 5. července do 24. srpna.

V této době bude také pořádat atraktivní průvody městem.

Oznámení !!!

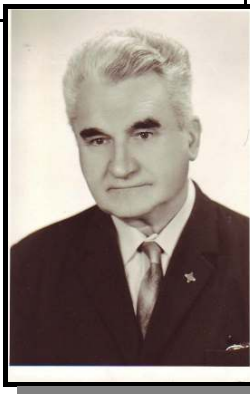
Dne 29. června 2008 se koná závod terénního triatlonu Xterra Czech 2008. Tento den bude uzavřena Masarykova ul. v úseku od Hotelu Záviš po hotel Bakalář od 6 – 17 hodin a v prostoru náměstí ČSL. armády vyhlášení výsledků a koncertu s ukončením ve 21 hodin. Pořadatel zajistí ve spolupráci s Policií a PMH označení uzávěr a objízdných tras a uvede veřejné prostranství do původního stavu po skončení akce.

Prodám byt 2 + 1 v panelovém domě v Hluboké nad Vltavou, Fügnerova ulice. Tel. 777 278 426

Vzpomínka

Dne 26. června uplyne 100 let od narození našeho otce **pana stavitele arch. Karla Petráčka**. Mezi jeho nejbližší spolupracovníky patřili pánové Raus a Vácha. Kdo jste jej znali, vzpomeňte s námi na tohoto pracovitého a nadaného člověka, který řadu let svého života věnoval výstavbě města Hluboká nad Vltavou.

Vděčně vzpomínají jeho děti
Alena, Karel, Jiří, Ivanka a Pavel
se svými rodinami

Centrum volného času dětí a mládeže Hluboká nad Vltavou
a Základní škola Hluboká nad Vltavou

Vás srdečně zvou

na společensko - kulturní setkání

LETNÍ SLAVNOST

aneb **Smíme prosit, Jane Ámosi?**

Do víru tance Vás srdečně zveme dne 26. 6. 2008

v 17 hodin – opět v areálu školy,

u venkovní třídy...

a pokud nám nebude přát počasí,
tak v tělocvičně ZŠ.

**Kulturní program – tombola –
občerstvení – disko.**

A především příjemné neformální setkání všech, kterým není škola lhostejná a také chtějí vidět, co se děti v kroužcích CVČ naučily.

Těšíme se na Vás.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

BLAHOPŘÁNÍ:

Městský úřad Hluboká nad Vltavou blahopřeje občanům, kteří v měsících červnu 2008 oslaví významná životní výročí:

Šimová Marie	Hroznějovice	95 let
Kočer Vojtěch	Hluboká	93 let
Křížová Marie	Hluboká	91 let
Hanzal Ladislav	Hluboká	85 let
Kasková Marie	Bavorovice	80 let
Kříž Vladimír	Hluboká	80 let
Šimová Miloslava	Purkarec	75 let
Vojtová Marie	Hluboká	75 let
Duchková Marie	Bavorovice	75 let
Marhounová Marie	Hluboká	75 let
Šimová Marie	Hluboká	75 let

V měsíci červnu oslaví 50 let společného života „**Zlatou svatbu**“ manželé **Pavel a Marie Holých** z Hluboké n.Vlt.

Do dalších let přejeme dobré zdraví, spokojenost a osobní pohodu

Narodili se

Anna Lískovcová	Hluboká
Jan Sekyrka	Hluboká
Michal Nekovář	Hluboká
Erik Pražák	Hluboká
Veronika Rybová	Hluboká

Opustili nás:

Božena Beritová	Hluboká
Božena Vávrová	Munice

Děkuji všem, kteří se přišli naposledy rozloučit dne 3. dubna 2008 na hlubocký hřbitov s mou drahou maminkou
paní Boženu Řeřichovou.

Těž děkuji za slova útěchy, květinové dary a kondolence.

Dcera Jitka Řeřichová

Mnohokrát děkuji za léčbu mé maminky paní Boženy Řeřichové MUDr. Rebanovi, MUDr. Jakovlevičovi a sestřičkám paní Bůrkové a paní Trnové.

Jitka Řeřichová, dcera

DOTAZNÍK

Prosíme, vystříhnete a předejte Městskému úřadu!

Pečovatelská služba na Hluboké

od 1. ledna 2009

Otázky pro občany, kteří **chtějí pomoc pečovatelky**.

Jedná se o placenou službu, kterou občané platí z příspěvku na péči.

Po vyplnění dotazníčku uveďte své jméno a adresu a zašlete jej na adresu Městského úřadu Hluboká nad Vltavou, k rukám Heleny Váchové, nebo jej vložte do schránky MÚ.

Pomohla by mi péče pečovatelky *

- Denně
- Několikrát týdně
- Příležitostně

Potřebuji *

- Občasný doprovod k lékaři, na úřad
- Donášku nákupu
- Pomoc při úklidu a praní prádla
- Odbornou péči rehabilitační, lékařskou (převazy, aplikace inzulínu apod.)
- Jinou pomoc, uveďte jakou

Jméno a příjmení.....

Adresa.....

* zaškrtněte vaši volbu

Den matek očima dětí

Setkání dětí a seniorů se uskutečnilo již po čtvrté, tentokrát 14. května, v ZŠ a MŠ Kostelec. Náplní setkání je ukázat, co se děti naučily v MŠ, ZŠ a v zájmových kroužcích zdejší malotřídní školy a školky. Součástí je výstava dětských prací.

Děti zde navštěvují zájmové kroužky keramika, šikovné ruce a veselé noty a písničky. Pro všechny hosty připravili malý dárek – tentokrát v podobě ručně vyrobeného mýdla plného dobromysli – bylinky, která symbolizuje naše Občanské sdružení Hroznějovická Dobromysl – organizátora akce. Tato akce vznikla za finanční podpory Jihočeského kraje – Jihočeské krajové programy podpory práce s dětmi a mládeží pro rok 2008 – Hroznějovický košík 2008 a Města Hluboká nad Vltavou. Sponzorsky akci podpořili

firma Delikommat – bezplatným zapůjčením kávomatu a HBSW, a.s. – minerální voda – Dobrá voda. Svým pracovním a finančním dílem přispěli také Osadní výbory Hroznějovice, Kostelec a Poněšice. Sešlo se nás tady celkem 79 (hosté + vystupující). Bylo to příjemné posezení plné radosti a smíchu. Posíláme Vám pár fotek. Babičky se styděly vyfotit, ale přece jenom se nám povedlo jich pár přemluvit. Děkujeme touto cestou všem, kteří se podíleli na úspěchu této akce. **Katarína Hýlenová**

INZERCE:

Pizzerie v Zámostí

hledá kuchaře nebo kuchařku.

Kontakt: ☎ 776 286 221

Dobrá zpráva pro pejskaře!

Město zakoupilo a PMH instalovalo ve městě poblíž odpadkových košů 10 zásobníků na soupravu papírového sáčku a papírové lopatičky na odstraňování psích výkalů. Sáčky pro zavěšení do zásobníků jsou šité provázkem do svazku po 25 ks. Zásobníky bude PMH pravidelně doplňovat papírovými sáčky, tak aby byly vždy a pro každého pejskaře dostupné. Použitý sáček bude možno odložit do kteréhokoliv odpadkového koše. Vzniklý směsný komunální odpad se nazařazuje do kategorie nebezpečný. Oproti běžně používaným mikrotenovým sáčkům, je papírový sáček lehce odbouratelný ve volné přírodě a lopatička snižuje averzi k sebrání exkrementu. Komplet je vyroben z recyklovaného papíru a lepenky.

Na sáčky je možno umístit reklamní potisk. Například Praha je pokryta již od r. 2001 cca 4 000 stanovišti se závěsným zařízením pro bezplatnou distribuci papírových souprav, což je při pravidelném doplňování nejučinnější způsob distribuce. Pokud se systém osvědčí, bude možno uvažovat o jeho rozšíření i na další místa.

Přivítejme sv. Antoníčka!

**"Či srdce bludné hledá pravdy svět,
kdo z mysli Boha, z duše ztratil klid,
necht' před sochou Tvou zde si vzpomene,
že ochráncem jsi věci ztracené."**

Vážení hlubočtí spoluobčané,
nejenom výše uvedený nápis, ale i **kopii sochy sv. Antonína Paduánského slavnostně odhalíme při malé komorní slavnosti v sobotu 14. června v 11.00 hodin** dopoledne v kapličky na zámecké cestě. Zejména Vy, kteří jste s tímto poselstvím sv. Antoníčka na Hluboké vyrůstali, přijďte se podívat.

Přátelsky

Tomáš Jirsa, starosta města

Sv. Antoníček

Antonín z Padovy, kněz, řeholník, církevní učitel.

Rodiště svatého Antonína bychom poblíž Padovy hledali stejně zbytečně, jako jeho jméno v matrikách. Narodil se 15.8.1195 v portugalském Lisabonu se jménem Fernando, po rodičích přijal šlechtický přídavek de Bouillon, zemřel 13. června 1231 v Arcelle u Padovy v Itálii. V 15 letech vstupuje do augustiánského řádu, po 10 letech se rozhoduje stát misionářem a obléká františkánský šat. Přijímá jméno Antonín, podle sv. Antonína Poustevníka (žil 250-356). Podle něho se také stává přímluvcem chudých. Měl neobyčejné znalosti Písma a kazatelské schopnosti. To, že ho chodily poslouchat tisíce lidí by ještě nebylo tak zvláštní, ale když i ryby vystrkují hlavu z vody, aby zachytily jeho slova?

S prosbou o pomoc se na něj můžete obrátit za znovunalezení ztracených věcí, ochraňuje zamilované, manželství, ženy a děti, chudé, cestující, pekaře a horníky. Dále se k němu můžete pomodlit za šťastný porod, pomáhá proti neplodnosti, horečce, nemocím dobytka, proti ztroskotání lodí, proti válečným útrapám, proti moru. Pomáhá v každé nouzi, i svým bratrům františkánům.

Antonín patřil k vynikajícím osobnostem katolické církve. Už za jedenáct měsíců po své smrti – byl to nejkratší proces svatořečení v dějinách – byl přijat mezi světcy. Slavnostní akt provedl týž papež, který kanonizoval čtyři roky předtím Františka z Assisi: Řehoř IX. O sedm století později, 16. ledna 1946, přijal papež Pius XII. františkánského kazatele mezi církevní učitele. Tento titul byl mimořádný, protože Antonínova spisovatelská pozůstalost, na rozdíl od jiných církevních učitelů, byla velmi malá; v prvé řadě jde o náčrty kázání. Co je to, co na tomto lidovém světcu fascinuje až do sklonku 20. století? V čem spočívá charisma, které obklopuje postavu uctívaného v celém světě?

Antonín z Padovy byl znázorňován téměř vždy jako mladý františkán, často v kazatelském postoji. Často ho vidíme i s malým Ježíšem, např. na malbách od El Greca v Pradu v Madridu nebo od Murilla v muzeu v Seville. Antonín byl zobrazován často také s P. Marií, např. na fresce od Agnola Gaddiho u Sv. Kříže ve Florencii. Světcí jsou přidávány: lilie, osel a ryby, hostie, skříňka s poklady, kříž. Na skleněných oknech v bazilice sv. Františka v Assisi jsou scény z Antonínova života. Jak Antonín křísí mrtvého k životu, znázornil Francesco Goya na malbě, kterou lze vidět na měděné fresce u sv. Antonína de la Florida v Madridu. „Antonína při kázání na ořechu“ namaloval Veronese (nástěnná malba v oratoriu Camposampietro v Padově).

A milého Antoníčka uvidíme už brzy i u nás, v malé kapličky postavené poblíž barokní kaple sv. Barbory, cestou k zámku. Kapličku nechal postavit v polovině 19. stol. kníže Schwarzenberg a do výklenku byla umístěna socha sv. Antonína. Kdo vyřezal toho původního jsem – bohužel – zatím nedokázala zjistit. Na novém Antoníčkovi ovšem pilně pracuje pan ing. Miroslav Čeněk, který bez ohledu na svou profesi, která ho živí, má na zvonku u domu připsáno: Řezbář. Možná jste se už potkali s jeho krásnými loutkami, ať už osobně nebo na výstavě.

O tom, jak práce na sv. Antoníčkovi probíhala, jsme si povídali v půlce května na zahrádce. V té době ještě sv. Antoníček nebyl zcela hotov, ani natřený barvami, a tak přihlížel dosud čerstvé voňavý lipovým dřevem...

Pamatujete se na původního Antoníčka, který v kapličky u cesty stával? Samozřejmě si ho pamatuji, a také jsem se na něj byl podívat, než jsem začal pracovat na kopii. Je v pořádku uložen v depozitáři hlubockého zámku, kde je také lépe chráněn. Pořádně jsem si ho prohlédl a změřil a kolegyně mi ho vyfotografovala ze všech stran. **Takže úplně přesná kopie toho původního váš nový Antoníček nebude?**

Nebude to přesná kopie, ani jenom moje představa, bude to něco mezi tím. Nepoměroval jsem jednotlivé proporce, snažil jsem se hlavně o zachování podobného výrazu a polohy těla.

Antoníček bývá zpodobňován, jak drží v ruce děťátko.

To dítě je Jezulátko. Já to spíš chápu jako jeho sen o zjevení božského dítěte, potřeba citu, představa lásky... Antoníčkova socha mi zpočátku připadala jednoduchá, když si vzpomenu, jak jsem ji viděl zdálky od cesty. Některé církevní sochy jsou jakoby moc výrazné, rozevlátá gesta, složitá roucha, drapérie... Tahle mi připadala docela klidná, že by se měla dobře dělat, ale když jsem ji viděl zblízka, tak už tak jednoduchá nebyla. Nicméně zblízka se mi líbila mnohem víc, je to krásná socha, a to mi tenkrát jen pohledem od cesty ani nepřišlo. Dva obličejové nakloněné k sobě, dítě v ochranné náruči františkánského mnicha...

Udělal jsem jim poměrně velké obličejové, kdybych je ještě zmenšil, tak by už byly hlavy příliš od sebe a to by nebylo správné. Jsou proti originálu trochu buclatější, ale to snad nevádí, Antoníček má dobrosrdečnou, téměř slovanskou tvář. Já myslím, že jak se na tu sochu budeme dívat spíš zespoda, tak to možná bude i užitečné.

Menší věci, loutky, se samozřejmě dělají líp, nejtěžší je totiž zachování proporcí a výrazu, a to je u větších prací náročnější, zblízka to nevidíte a nemůžete pořad poodcházet. Takže je těžší pracovat na velké soše, zvláště v tom začátku, když teprve jen tušíte, pořad nic není vidět, jenom se hromadí odřezky na zemi... ale o to víc pak těší, když se to povede.

Asi vám přinese dobrý pocit, vrátit sochu tam, kde už století přebývala jiná, také zřejmě od nějakého místního umělce. Kolem přejde spousta lidí a samozřejmě naši místní k ní mají jiný vztah, ale uvidí ji i spousta turistů. Představte si, až ji budete ukazovat vlastním vnoučatům...

Je pravda, že když udělám loutku, někdo si ji odnese, a už ji neuvidím. Tohle je jiná práce a je ještě hezčí. A přeci jenom je to svatý, není to kašpárek, takže i trochu jiný pocit, je to určitě i odpovědnost. Antoníčka budu moci kdykoli zase potkat, samozřejmě mě to bude těšit. Jenže teď jsem v časovém stresu, abych Antoníčka včas dokončil, takže moc nepřemýšlím nad filosofickou stránkou věci.

A udělal jste už pro Hlubokou něco podobného?

Na most v Zámostí jsem vyřezal sv. Jana Nepomuckého. Ale to už je snad 15 let. Už by potřeboval opravit a ještě víc by potřebovala opravit kaplička, takže čekám, až se to začne dávat do pořádku stavebně a opraví se v jednom.

Jak dlouho trvá sochu vyřezat?

Dělám ji od zimy, tak asi čtyři měsíce. Tak velký kus dřeva jsem neměl, takže jsem ho lepil z několika kusů, lepil jsem je doma ve sklepě v dílně, protože venku mrzlo. Je to lípa, z důvodu, že je to dřevo se kterým se nejlíp pracuje. Tuhle lípu jsem měl doma, je to suché dřevo, na Nepomuka jsem tehdy použil mokré dřevo, což je možné jen za předpokladu, že dřevo bylo ze zadu vydlabané. Socha Antoníčka je plná podle originálu, musel jsem použít dřevo suché.

Zatím je tedy Antoníček doma na zahrádce a u rodiny Čenkových je mu dobře. Jen co ale skončí řezbářská práce, dostane se mu hnědé barvy na františkánský hábit, a pan Čeněk jemu i děťátku domaluje obličej. Socha bude ještě napuštěna prostředky ochraňující dřevo ve venkovním prostředí. 13. června je sv. Antonína, takže svátek ještě bude moci Antoníček oslavit v domě svého narození. Den poté bude slavnostně odhalen v kapličky cestou k zámku, kam ho můžete přijít přivítat.

Všichni naši rodáci – Češi ze srbského Banátu

Jaká byla návštěva přátel ze srbských vsí Česko selo a Vrševac? Jiná, než návštěvy z jiných partnerských měst. Předně, lidé, kteří přijeli, mluví česky. Krásnou, pro nás už zapomenutou češtinou. Někdy – ale málokdy – slova hledají, slovo kapesné jim třeba připomene kapesník. Ale pokud jde o české písničky, ty mají v hlavě lépe schované než my tady. Před jídlem se vestoje pomodlí Otčenáš a Zdravas. Ano, jsou překvapeni tím, jak je tady krásně, co všechno máme, jak si žijeme... spokojeně? Jsme tady opravdu víc spokojenější a šťastnější? Dívají se očima, které jsme taky měli vykulené, když jsme po revoluci poprvé vyjeli za západní hranice. Myslí si, že je tady všechno lepší, všeho dostatek. Ve valné většině je u nich obrovská nezaměstnanost. Mají penzi kolem 3000 Kč. Některé z jejich dětí už se rozhodly odejít do země, kde se kdysi narodil jejich pradědeček. A většina z nich, i když je jim už třeba k sedmdesátí letům, navštívili zemi svých předků poprvé v životě...

Těžko ovšem říct, že my jim nemáme co závidět. Rozhodně otevřenost, upřímnost, vstřícnost, úctu k tradicím. Čím víc je jim naše země vzdálená, tím víc si jí váží a vzpomínky na ni hýčkají. Pro své vnuky nakupovali knihy a nahrávky českých písniček. Byli nadšení a neúnavní, chtěli toho u nás vidět, prožít a prociťt co nejvíc. Snad se to podařilo...

Určitě se k jejich návštěvě ještě ve Zpravodaji vrátíme...

Jaký měli program? Přijeli v neděli 25.5. odpoledne na Hlubokou, ubytovali se v hotelu Podhrad. V pondělí odpočívali na Hluboké,

povečeřeli s hejtmanem Zahradníkem. V úterý byl výlet do Českého Krumlova. Ve středu odpočinkový den na Hluboké a ve čtvrtek výlet do Prahy, oběd v Senátu PČR. V pátek 30.5. nakoukli do Budějovic a do obchodních center a od 17. hodin prožili společenský večer v Parkhotelu s hlubočáky, zpívali lidové písně a povídali o českých tradicích v Banátu. V sobotu vyjeli na výlet do Třeboně. Neděle 1.6. od 8.30 hod. strávili na společné mši, navštívili české rodiny, ochutnali české občedy. Pondělí 2.6. odjíždí domů – do Srbska.

Možná to není košer zcela podle zákona o ochraně osobních dat, ale přečtete si seznam jejich jmen – možná vás některá dojmou jako mne. Vyjadřují touhu po vzdáleném domově a neúnavnou snahu patřit pořád k rodné zemi. Svým jménem, svým citem... Jsou naši, i když daleko... třeba se vám zachce napsat dopis...

Křišan Vlastenka, Leksa Marjanka, Tesar Terka, Sloup Jozef, Sloup Margita, Zapivovarski Ana, Zapivovarski Jozef, Veseli Jozef, Veseli Dorotea, Hana Barbara, Kuželka Jozef, Irovič Anton, Irovič Marija, Kiralj Tibor, Stehlik Katarina, Kratohvil Anuška, Strnad Johana, Mokraček Lida, Mokraček Vencel, Kuželka Katarina, Kuželka Anton, Zuha Jozefina, Stojičić Marija, Stojičić Vojta, Vavra Vencel, Kratohvil Vencel, Mizera Janko, Mizera Vena, Tesar Zdenka, Bogosavljevič Kyjeta, Bužek Jarmila, Nikolić Vladislav, Šistek Franja, Šistek Zlatica, Gligorić-Barbirović Ljubinka, Velimirović Ozren, Zavišić Marko.

Kostel jako živý svědek staletí aneb Jak dopadla dětská vikariátní pouť?

Tady mají ale veliký kostel! zněla první věta jedné docela malé holčičky, která přijela spolu se svojí třídou a paní učitelkou na dětskou pouť, která se konala v sobotu 24. května 2008 na Hluboké. A to jsi ještě nedošla k oltáři, pomyslela jsem si, když vtom se ozvalo: **Jé, tady mají v kostele další kostel!** Údiv dětí byl veliký, když spatřily před oltářem téměř čtyři metry dlouhou a pět metrů vysokou stavbu kostela s pěkně vymalovanými okny, obrostlého krásnými květy, s hodinami na věži a uličnický se usmívajícím zvonem.

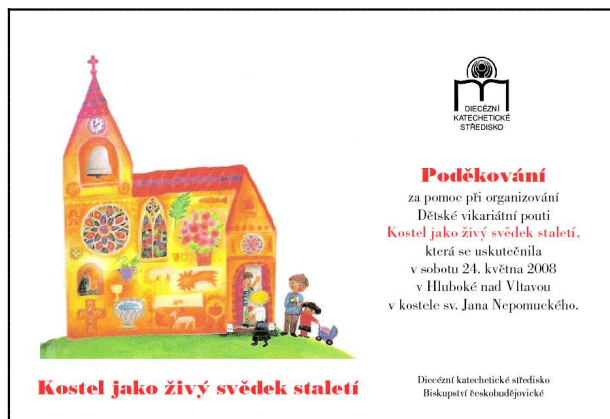
Sotva si ho děti prohlédly, už je přepadala netrpělivá otázka: K čemu asi takový kostel v kostele může sloužit? Odpověď přišla zanedlouho. Po přivítání dětí P. Františkem Halašem a panem starostou Tomášem Jirsou, začalo porovnávání velikostí kostelů v českobudějovickém vikariátu. Na maketu kostela byly vyznačovány délky a výšky jednotlivých kostelů v měřítku 1:20. Dlouho vedla katedrála sv. Mikuláše v Č. Budějovicích, favoritem byl také kostel v Trhových Svinech nebo na Rudolfově. Teprve jako poslední byly porovnány míry hlubočského kostela. Ani holčička sama netušila,

kostel s nejvyšší věží ze všech zúčastněných farností Českobudějovicka (a zúčastnilo se jich 27) je právě u nás na Hluboké.

Stáří kostela zase připomnělo pět historických postav. V této kategorii se hlubočský kostel umístil až na posledním místě mezi mladíky, kterými jsou třeba kostel sv. Vojtěcha ve Čtyřech Dvorech nebo kostel v Lišově a na Rudolfově. Jako nejstarší byly nalezeny kostely v Černici, Doudlebech, na Hosině a v Trhových Svinech.

Tak a je po pouti, pronesli smutně dva kluci z Rudolfova, když museli opustit sportoviště, kam se přišli proběhnout rovnou ze zámku, kde byli předtím na prohlídce. Ano, pouť skončila stejně, jako končí všechno, co právě prožíváme. Poutníci odešli, ale kostel zůstal jako živý svědek staletí.

Kdoví, co si o nás zapamatuje a co o nás bude vyprávět dalším generacím... **Jiřina Zimová**

jakou má pravdu, když pronesla větu: Tady mají ale veliký kostel. Pátrání bylo u konce – nejdelší

Jste připraveni na léto?

Nabízíme:

Všechny typy vodních čerpadel, vodárny, pumpy, domácí vodárny, kalová čerpadla, čerpadla do vrtů, fontánová čerpadla, pískové filtrace, ruční pumpy, tlakové nádoby všech velikostí, tlakové stanice, rozstříkovače... Sekačky benzínové, elektrické, strunové. Motorové i elektrické pily a drtiče zahradního odpadu. Záruční i pozáruční servis čerpadel a sekaček.

ROB k.s., Riegrova 71,
České Budějovice
Tel. 387 311 150, 387 949 316
otvírací doba : po – pá
7–17 hod.
so 9 – 11 hod.
servis@robks.cz
www.robks.cz

Jarní květinová cesta

Projít se na jaře rozkvetlou loukou a obdivovat nádheru kvetoucích stromů? Proč ne?! Co ale teprve květinová cesta uprostřed gotiky?

Je jaro – a hluboké školky dostaly hezký jarní dárek. Mgr. Šárka Kosová, která působí jako lektorka Alšovy jihočeské galerie, se stará o to, aby studenti a žáci našli svou cestu k umění. Mladá duše je vnímavá a divili byste se, jak brzy děti rozeznají, na co se vlastně dívají a co jim má umělecké dílo říci.

Se staršími dětmi se samozřejmě povídá jinak a o jiných aspektech umění. Ale vidět nově instalovanou výstavu gotiky očima nejmenších dětí hluboké školky – to je zážitek, který bych vám také přála. (Kde je gotika? Všude! Visí na každé autobusové zastávce! – děti si dobře všimají plakátů zvoucích na výstavu.)

Hluboké školky začaly chodit do galerie pravidelně. Prošly podzimní a zimní vánoční dílnou, teď absolvovaly jarní. Takže se do AJG podívají třikrát do roka. Pokud sem ještě mezitím nepřivedou své rodiče. Chodí děti starší i menší, tentokrát přišli zrovna ti nejmladší mrňousci. Není problém, Šárka přizpůsobí »odborný« slovník tak, aby bylo jasné, že madona je maminka a že na obrazech najdete zvířátka, která dobře známe. Anebo kytičky, které právě rozkvetly všude kolem nás.

Jarní dílna začíná pohybem, aby děti vydaly trochu své energie a mohly se pak lépe soustředit. A tak si hrajeme, jak roste semínko, jak se choulí v zemi a vystrkuje první klíček a lísteček, vadneme a zaléváme se... Sluníčko na nás svítí a posílá paprsky.

Hry plné fantazie děti rozpočívají a uvolní. Že by byly nesmělé a obrovský prostor galerie a středověká díla na ně působila stíněně? Ani náhodou. Jsou přirozené, plné zájmu a nadšení. Vystříhané barevné květiny je vedou od obrazu k sochám a všude se dá najít nějaké překvapení...

Jaro! Co roste, kvete na jaře, ptáci, zvířata, mlád'átka a maminky. Blíží se Den matek. Po květinové cestě postupujeme dál a někde nacházíme sluníčka namalovaná na kytičkách z druhé strany. Sluníčka nás zastaví před obrazem nebo jiným dílem.

Povídá se o maminkách, vztahu Madony k děťátku, Ježíškovi. Takže si s dětmi všimáme, jak maminka své dítě drží, jak se na ně dívá, usmívá, bojí se o něj, drží ho u sebe. Povídáme si o tom, že každá maminka je jiná, každý ji vidí jinak... A děti vypráví, jaká je jejich maminka. Dozvídáme se, že některá má modré oči, jiná červené vlasy! Když je veselá, tak zpívá... Všechny maminky se na nás usmívají, když jsme hodní.

A protože stejně měly rády děti své maminky před tisíci nebo pěti sty lety – je dobré si uvědomovat, co nás provází po generace, připomíná Šárka. Když si povídáme o rostlinách, zvířatech a ptácích a hledáme je na obrazech, hádáme, jak se jmenují. Děti poznají čápa, vlaštovky, některá další zvířata ukazuje Šárka na ilustracích z atlasů. Děti se učí vnímat, že i před sedmi sty lety s našimi prapraprababičkami žili stejní ptáčkové – a ti nás provázejí až do dneška... uvědomí si vazbu s přírodou... Budou se i v budoucnu starat o to, aby ti stejní ptáčkové tady s námi zůstali?

Navštívení Panny Marie u Alžběty, která očekává narození Jana Křtitele. Těhotenství budoucích maminek je něžně naznačeno pomocí nemluvnátka v medailónku. Většina dětí z hlubokých školek ví, kdo je Marie (maminka Ježíška), kdo je tatínek (Josef) – i když Josef byl pěstounem, nikoli vlastním otcem... ale podrobněji až se staršími dětmi. Tentokrát je důležité mateřství, rodina a pučící jaro všude okolo, zázrak zrození... Šárka má přesně tu dávku fantazie, kterou děti potřebují...

Madona. Zajímavá řezba sv. Anny Samatřetí ukazuje její vazbu na Marii a Ježíška. Marie dcera, Ježíšek vnuk, oba drží v náručí jako malé děti. Jak to, že jsou oba zobrazeni ve stejné velikosti? Ten sochař si to takhle upravil, vysvětluje Šárka, i když Marie je samozřejmě starší než Ježíšek. Rozvine se zajímavá debata na babičkovské téma a je krásné, jak děti nejdříve naprosto preferující maminky nakonec objektivně uznají, že babičky jsou také velmi důležité. Kdo by je hlídal, když jsou nemocné? (To připomínají paní učitelky.)

Na konci prohlídky se ještě jednou zeptám, jak se Ježíšova babička jmenovala, říká Šárka. Vždycky aspoň některé dítě si ji zapamatuje. Tímhle propojováním informací doufám, že jim v hlavičkách něco zůstane. Rozhodně už pro ně není expozice něčím neznámým, ale je zabydlena postavami, o kterých něco vědí a které něco vypovídají. Radost mají pokaždé i ze Tří králů, kteří nesou dárčky do Betléma a tak si připomeneme Vánoce...

Vlámské umění už s dětmi jen procházíme, děti už bývají unavené, vjemů bylo hodně a téma krajinek, talířů s ovocem a plných váz se nás zatím netýká. Takže se zastavíme už jen u obrazu květin, které jsou na obraze dominantní, ale pro ty všímavější z něj vystoupí Marie s Ježíškem a Janem Křtitelem.

Celá výprava vchází do tvůrčí dílny, místnosti za výstavními prostory. Mají tady novinku, velkou skříň podle Šárčina návrhu, která ještě čeká na vybavení vypouklým zrcadlem. Představuje strom a děti ji v budoucnu

budou moci podle potřeb proměňovat (ve strom rozkvetlý nebo podzimní... nebo...pohádkový nebo jiný...)

Krásný velký prostor, děti si tu mohou znovu okouknout, jak vypadají ptáčci a květiny, které chtějí kreslit a mohou se na ně podívat zblízka... Kreslí se voskovkami, pak se vybarvuje... Děti obkreslují ležící postavu jedné holčičky a jednoho kluka, a pak je vyřezávají barvou dlaněmi... Obkreslená holčička je víla a kluk je trpaslík. Pohádky, fantazie a děti k sobě prostě patří.

V dílně najdete i neuvěřitelně velký nádherný kaleidoskop, přesýpací měňavou střípkovou barevnou krásu. Aby děti viděly, že pohled na svět je pohádkově krásný.

Občas by se do toho kukátka měli přijít podívat i ti větší... Kéž by pohled do světa krásna zůstal natrvalo nám všem.

Jestli si myslíte jako Šárka Kosová, že rané dětské vtisky krásných vjemů zůstávají v myslích, a že dojmy z uměleckých děl mohou být velmi hluboké, jste naladěni na stejnou notu... Pro galerii tak připravuje možná generaci nových umělců anebo alespoň citlivých a vnímavých návštěvníků. A že tohle

je jedna z šancí, jak pozvednout vědomí lidí a nahradit generace čistě konzumní těmi méně konzumními? Určitě!

Děti hledají symbol pro svou maminku, aby ji k něčemu přirovnaly a v závěru dílny nakreslí svůj portrét maminky a udělají u něj právě tu svou značku. Bude to dárek ke svátku maminek...

JARNÍ KVĚTINOVÁ CESTA VE FOTOGRAFII

Alšova jihočeská galerie

21. dubna 2008

Výstava Zachráněné dědictví – opravené památky v šumavském pohraničí

■ Od 13. června 2006 do 15. ledna 2007 byla v Regionálním muzeu v Českém Krumlově instalována výstava Zachráněné dědictví – opravené památky v šumavském pohraničí.

Spolu s českokrumlovským muzeem výstavu pořádala správa Národního parku a Chráněné krajinné oblasti Šumava.

Podnětem k výstavě byla oprava drobných kamenných památek, většinou sakrálního charakteru, která probíhala v Národním parku Šumava péčí Správy NP a CHKO Šumava a za finanční pomoci Rotary klubu Praha, partnerských Rotary klubů Německa, Rakouska a Česko – německého fondu budoucnosti v letech 2000–2004, a vydaný sborník Zapomenuté dědictví / Vergessenes Erbe (2004).

Opravě památek na Českokrumlovsku se vedle příslušných měst a obcí věnovala občanská sdružení i jednotlivci.

Tolik ve stručnosti o výstavě řekl Josef Jiříčka ze správy NP a CHKO Šumava, jenž se podílel na koncepci expozice. Fotografická dokumentace výstavy zachycuje obnovené památky v oblasti Národního parku Šumava a navíc další opravené objekty na Českokrumlovsku. Výstavu u nás v Čechách zařadili první místopředseda Senátu Parlamentu ČR Petr Pithart a senátor Karla Schwarzenberg.

Předznamenání výstavy: Všechny mé cesty...

Cesta přetíná vrchy a konce nemá. Já půjdu dál, domove, k tobě.

Hvězda nad lesy hoří, daleko do kraje.

Tak plane má láska, domove, k tobě.

Domove, pod tou hvězdou nesejdu z cesty.

Všechny, jimiž jsem šel a ještě půjdu, vedou od tebe k tobě.

Franz Eduard Hrabě / překlad Jan Mareš

K výstavě možná podotkne, že polámané, zničené, rozbořené křížky, mezníky a jiné připomínky lidského duchovního života na našich mezích potkávali v krajině svého dětství, dospělosti, stáří, všichni, kdo se zde narodili, žili – a pamatují si je i ti, kteří z této krajiny odešli. Pokud se po letech vrátil čas, kdy bylo možné znovu opravit tato viditelná »zranění« v krajině, zabránit další úmyslné devastaci, zachránit co ještě zůstalo, bylo dobře, že se to mohlo udělat společnými silami, z české i německé strany. Tak těžce fyzicky, ale s velkou radostí, ve svých 85 letech pracoval na obnově český farář, který prožil věznění v komunistických lágrech i ponížení své víry.

Tak rádi finančně přispěly německé spolky, aby v krajině svého dětství mohli znovu potkávat připomínky svého bývalého života...

■ Tatáž výstava putovala pak do Horní Plané, do rodného domu německého spisovatele Adalberta Stiftera, poté do Sudetoněmeckého domu v Mnichově a nakonec byla 21. května slavnostně otevřena v našem partnerském městě Neustadt/Aisch. Její vernisáže se zúčastnili nejen občané města, ale i spolek přátel města Hluboká (někteří z nich se učí česky a tak rozhovory probíhají už v našem rodném jazyce!), zástupci radnice Neustadt/Aisch, zástupci německé organizace Rotary klubu, a další. Za naše město se vernisáže zúčastnila Lucie Vačviricová, která má na starosti kontakty s partnerskými městy a grantovou agendu a Alena Růžičková, redaktorka Hlubockého Zpravodaje. Z Vimperské správy NP a CHKO přijel jeden z autorů koncepce výstavy Josef Jiříčka se svou kolegyní.

Z jedné úvodní řeči bych ráda ocitovala. Byla pronesena dr. Wolfgangem Mückem, bývalým starostou Neustadt/Aisch, mužem, který stál u prvních krůčků společného sblížení obou našich partnerských měst.

Mimo jiné řekl: Proč právě Neustadt/Aisch, město uprostřed Frank, otevírá výstavu o památkách českého pohraničí? Má to více příčin. Především bývalý guvernér místního Rotary distriktu je členem Neustadtského klubu. Rotary klub Neustadtu, jehož prezidentem Dr. Mück byl v roce 2003/04, přispěl finanční sbírkou. Propojení Neustadtu/Aisch s naší Hlubokou je symbolické i ve spojení se jménem Schwarzenberg. Zámek Scheinfeld rodu Schwarzenbergů zde v době

naší totality představoval velkou pomoc pro disidenty, české autory knih v Čechách nevydávaných a intelektuály. Díky prvním kontaktům s Hlubokou, rozvíjených s pomocí Češky Jarky Koydlové, která v Neustadtu žije, se uskutečňují společné návštěvy našich měst, koncerty, sportovní zápolení, výstavy. Máme mnoho společného: například i kapra, kterého chováme stejně v obou našich krajinách.

Neustadt se stal kdysi novou otcinou mnoha Němcům, kteří své kořeny měli v Čechách a na Moravě, ve Slezsku, Prusku, Banátu a jiných německy mluvících ostrůvcích Východní Evropy. Pravdou je, že bez německé a rakouské finanční pomoci při renovaci mnoha českých kostelů, kaplí, hřbitovů by nebylo možné tyto kulturní památky včas zachránit. A právě tyto nejmenší krajinné prvky, boží muka, hraniční kameny,

pomníčky byly komunistickou érou (nejen) v oblasti Pošumaví předurčeny k zániku. Všichni víme, jaké historické skutečnosti přicházely po

Mnichovské dohodě, zabrání Sudet, okupaci, II. sv. válce, až k Benešovým dekretům a vysídlení sudetských Němců. Přesto dnes, aniž by se přímo oficiální politika musela zapojovat do vzájemných kontaktů mezi našimi zeměmi, můžeme napravovat zdánlivé maličkosti, můžeme hledat bývalé kořeny... a to v období dlouhé mírové epochy Střední Evropy... aniž bychom nutně museli vyřešit bývalé sporné otázky provázející historii našich zemí. Tak jako je vytesán apel zde v hale naší radnice: *Ke vzpomínce na naše mrtvé ve ztracené rodné zemi. Žijícím v celém světě na paměť! 1945*

Je nanejvýš potěšitelné, že nastal čas, kdy nový cit k

rodné zemi je opět probuzen. Společenské, ekologické a kulturní škody, kterými krajina pohraničí musela projít, jsou napravovány. Už žádné vojenské zóny, ostatné dráty, strážní věže... Žádná lidmi nuceně opuštěná, devastovaná část země. Naopak je tento kraj idylicky přírodního charakteru částí národního bohatství chráněným Národním parkem Šumava a splývá s Národním parkem Bavorským les.

Historie zemí se rozchází a zase schází, pojďme dále od minulosti, vyjdeme ze stínu. Příslušnost České republiky k Evropské unii mnohé zjednodušila, ale v našich hlavách a duších ještě nedokázala všechno změnit. Proto potřebujeme ještě na obou stranách hranice lidi, kteří pracují pro společné srozumění, empatii mezi národy. Domnívám se, že v naší společné Evropě si nemůžeme v konkurenci s ostatními velkými kontinenty Země dovolit pěstovat nacionální sobectví. Proto může být tato výstava jedním z mnoha malých kamínek do mozaiky společného porozumění, společných sil k vytváření další společné historie.

Na závěr snad jen podotknu, že i přestože to byla krátká návštěva partnerského města, přesto jsme se potěšili ve společném kroužku přátel, se kterými se už známe a těšíme se na ně, mohli jsme obdivovat krásně rekonstruovaný mlýn (Kohlenmühle) přeměněný na vynikající restaurant a stejně tak se hlubocký starosta později doma potěšil z dárku od pana »altbürgermeisters« Mücka. Dostal od něj knihu fotografií, které je pam Mück spoluautorem, jménem *Mlýny na řece Aisch ve Francích aneb Mezi nostalgii a novým začátkem...*

Městského policistu může dělat skutečně kdokoli!

Hořké bylo mé zjištění v sobotu 17. května, že městského strážníka může dělat skutečně kdokoli. Na Hluboké mají dokonce městského policistu, který řídí dopravu a přitom, nezná základní dopravní předpisy, nařízení a vyhlášku. Nedělá svou práci, jak by asi měl, a zatímco ztrácí čas s diskriminováním postižených lidí, utíkají mu jiné zásadní přestupky!

Městský strážník, který mi neřekl své jméno, ale pouze služební číslo „704“, mě osobně skutečně dokázal, jak vyškolený je, aby mohl řídit provoz na silnici. Dokázal mi, že si kdejaký ňouma může klidně vzít oranžovou vestu a plácačku a bude možná rozhodně kvalitněji řídit provoz a znát dopravní předpisy, než tento rádoby strážník.

V den, před oficiálním zahájením poutě na Hluboké, jsme měli nějaké vyřizování. V autě v kterém jsem jel, ale řídil ho můj kamarád, seděl na přední sedačce můj otec, který je invalida, vlastní průkaz ZTP a za sklem byla také tabulka s označením invalidy. Protože, nebyl v místě, kde stávají stánkaři žádný provoz, protože tam stály všehovšudy tři čtyři stánky, rozhodli jsme se jet tudy, přesto, že tam bylo označení, že je tam zákaz vjezdu, ovšem s dodatkovou tabulkou pro BUS a MHD. Jak by ale měl pan MĚSTSKÝ POLICISTA vědět, do takových míst mohou ze zákona právě uživatelé a držitelé průkazu ZTP s automobilem řádně označeným. Bohužel, neznalost zákona neomlouvá a neomlouvá ani policistu a ani městského policistu.

Když nás tento člověk, který si říká městský strážník, zastavil obklopen skvadrou jistých lidí, mezi kterými pokud se nepletu, byl dokonce jeden buď, už bývalý, nebo tedy bohužel stále ještě stávající řidič autobusu, můj otec se okamžitě prokázal průkazem ZTP s tím, že má oprávnění tudy projet. Na to městský policista tvrdil, že to není pravda, že tam je jasný zákaz vjezdu, že tam nemáme v podstatě co dělat a vůbec ho nezajímaly doklady, vůbec ho nezajímalo, že on nezná vyhlášku a předpisy. Ještě opodál stojící pan řidič autobusu, který by se měl nechat znovu přeškolit a pokud stále sedá za volant, je mi cestujících upřímně líto, do toho přidával, že je tam zákaz a podobně vyřval sprostá slova, na což strážník vůbec nereagoval. Tak jsem vystoupil a panu strážníkovi jsem jasně řekl, ať si dělá svou práci a jestli mu to nevádí, tak chvíli před tím, mu tudy projela nejméně tři auta a to je mu jedno? A že ty, nezastavil. Odvětil mi, že nemá přeci čas všechny zastavovat a kontrolovat.

Pochopil jsem, že tento pofiderní městský policista, který by se ke všemu asi měl vrátit i do autoškoly a jehož by měli jeho nadřízení řádně přezkoušet, bude „buzerovat“ a diskriminovat jen invalidy a že, se mu asi prostě chtělo být důležitým a že je mu úplně jedno, co říkají předpisy. Zkrátka, že si je bude vykládat po svém a tím dokazovat, jak je mocný a chytrý? S arogancí sobě vlastní, ještě podotkl, že nám ale pokutu dávat nebude, že chce jen upozornit, že tam nemáme co dělat! To mne nejen pobavilo, ale dostalo úplně, protože tím opravdu pan příslušník městské policie dokázal, že je zcela mimo mísu a chudák asi neví, která bije.

Po asi pěti minutách dohadování jsme odjížděli znechuceni z člověka, který nosí jakousi uniformu, ale ani sám neví proč. Jen mne mrzí, že jsem tomuto člověku neřekl a na což jsem zapomněl, že v tu dobu stálo před městským úřadem, na místě pro invalidy !!! a pro vozičkáře !!! červené auto s prážskou značkou, aniž by k tomu měl jeho řidič oprávnění. A že, to městskému policistovi, placenému z našich a i mých daní, jaksi nevádí. Že podstatné skutečnosti mu unikají a že sám se dopouští porušování zákona, jelikož člověk, který nezná vyhlášku, předpisy a nařízení, nemůže řídit dopravu a provoz a dopouští se buď on, nebo jeho nařízení, kteří mu dovolí řídit dopravu minimálně přestupku, ne-li porušení zákona.

Protože člověk, který neví, že pokud je zákaz vjezdu a je pod ním umístěna dodatková tabulka, ať jakákoli, např: BUS, MHD, či zásobování, nebo dopravní obsluha – tudy může projet i držitel průkazu ZTP.

To mi ostatně hned potvrdil operační důstojník policie ČR na lince 158, kterému jsem zavolaal a informoval ho, že na silnici na Hluboké stojí člověk, který řídí provoz, má uniformu s nápisem Městská policie, ale nezná předpisy. Nevím, jak jiní občané Hluboké nad Vltavou, ale já jakožto občan Hluboké odmítám ze svých daní platit lidi, kteří se nad druhé vyvyšují, nosí uniformu, a jediné, co vědí je, že barva na plácačce je červená. Mrzí mě, že takoví lidé dělají městu ostudu s posvěcením zákona. A že takoví lidé si nevšímají nepořádku a porušování předpisů tam, kde se skutečně dějí, ale „vozí“ se po slušných lidech a lidech, kteří

nedostali průkaz ZTP asi jen tak zbůhdarma. A pokud, by tento strážník chtěl vést polemiku, že to v onu sobotu tak nebylo či bylo, mohu jej uklidnit, v autě kromě mne a otce seděli další dva svědci, kteří mi toto dosvědčí, protože byli sami rozčarováni tím, kdo všechno může nosit uniformu a řídit provoz na silnicích...!

R.K.

/čtenářům se omlouvám, že nepřidávám celé své jméno. Jelikož ale neznám celé jméno ani strážníka, pouze jeho číslo „704“, nepovažuji to za důležité./

Kde je pravda?

Jako ředitel městské policie Hluboká nad Vltavou musím reagovat na neopodstatněná obvinění v článku pana R. K. z Purkarce „Městského policistu může dělat skutečně kdokoli!“, která špiní dobré jméno strážníků městské policie. Strážníci jsou povinni postupovat podle zákonných předpisů, jinak se mohou dopustit trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele. Po přečtení uvedeného článku však mohu s klidným svědomím konstatovat, že strážník č. 704 postupoval v souladu s těmito předpisy a pan R. K. tyto zákony vůbec nezná. Domnívám se proto, že omluva pana R. K. adresovaná strážník č. 704 a uveřejněná v příštím čísle Hlubockého zpravodaje by byla zcela namístě.

Pan R. K. by měl totiž vědět, že v zákonu se doslova píše:

„V jednotlivých případech a je-li to naléhavě nutné, mohou vozidla s označením O1 vjíždět tam, kde je značka „Zákaz vjezdu“ omezena dodatkovými tabulkami „JEN ZÁSOBOVÁNÍ“, „MIMO ZÁSOBOVÁNÍ“, „JEN DOPRAVNÍ OBSLUHA“ a „MIMO DOPRAVNÍ OBSLUHY“ (§ 67 odst. 5 z. o silničním provozu). Jak je z citace zřejmé, na jiné dodatkové tabulky (např. BUS a MHD) se výjimka nevztahuje. Navíc by pisatel nesplňoval ani podmínku „naléhavě nutné“. Proto strážník č. 704 naprosto oprávněně vozidlo zastavil a řešil jeho řidiče (ne držitele průkazu ZTP).

Dále by měl vědět, že: „strážník je povinen při výkonu své pravomoci prokázat svou příslušnost k obecní policii stejnojmenně s odznakem obecní policie, identifikačním číslem a názvem obce“ (§ 9 odst. 1 z. o obecní policii). Identifikační číslo je tak jediný údaj, který může přestupce zjistit a strážníci se podle zákona jménem neprokazují.

Strážník smí přerušit řešení přestupku pouze v případě, že je páchan přestupek nebo jiný správní delikt ohrožující zdraví nebo majetek občanů anebo trestný čin. Proto se str. č. 704 oprávněně nezabýval jinými přestupky po dobu řešení stávajícího. Navíc měl za úkol především chránit zdraví návštěvníků pouti před nezodpovědnými řidiči a ne řešit dopravní situaci v centru města, kterou ani nemohl znát.

Také by měl pan R. K. vědět, že strážníci mohou daný přestupek řešit nejen domluvou či pokutou (§ 84 odst. 1 z. o přestupcích), ale i pouhým upozorněním na porušení předpisu (§ 2 z. o obecní policii). Netuším, proč nedání pokuty řidiči vozidla označeného O1 označuje pan R. K. za aroganci. Neznalost zákona neomlouvá ani invalidu, a proto příště panu R. K. vyjdeme vstříc a určitě „nearogantně“ pokutu uložíme.

Svědky řešení přestupku byli dva zaměstnanci PMH, kteří pana R.K. dobře znají, a proto se strážníka zastali, když ho dotyčný začal slovně napadat (ač sám nebyl řidič a nebyl tudíž řešen).

Závěrem bych chtěl p. R. K. i hlubocké občany ujistit, že strážníci mají uloženou jistou shovívavost při řešení některých jejich přestupků, ale tato shovívavost se v zásadě odvíjí od chování přestupce, a má proto určité hranice.

Mgr. Karel Hubinger,

ředitel městské policie

Určitě jste si jí už všimli cestou přes Hrdějovice na Hlubokou.

I když zrovna tohle místo jako by bylo zemí nikoho. K Hosínu patří i nepatří, Opatovice jsou mimo, nechat si posílat poštu přes Poněšice – nesmysl, Hrdějovice jsou také za zády, takže nejlépe snad katastrální situaci sklárny definoval starosta naší Hluboké: Vidíte odtud na zámek? Vidíte! No, tak jste náš!

Navštívila jsem sklárnu v týdnu, kdy tady tvořili David a Tara, oba z Holandska. David studoval na skláře v Čechách, Tara je čokoládová míšenka (táta z Indonézie, máma Holanďanka). Tara není vyučená sklárka, pro sklo ji nadchl jeden ze zkušených sklářů.

David se učil v Čechách v Železném Brodě, také v Novém Boru, v Holandsku si dodělal uměleckou akademii. Pak šetřil peníze, chce si vlastní pec postavit v Čechách. Naprosto nadšený sklář, který svým řemeslem žije. Jezdí po světě, momentálně spolu s Tarou, všude pracují, učí se, okukují nové techniky. Bývalo to tak i dřív, že skláři jezdili na zkušenou, aby nabrali inspiraci...

Povídáme si s panem Effmertem.

Vy jste povoláním sklář? Ne, nejsem, to byl jen můj utkvělý nápad. Sklo se mi vždycky líbilo, skláře jsem vždycky obdivoval – ne, opravdu jsem seriál *Synové a dcery Jakuba Skláře* nikdy neviděl – na to se mně ptá každý. Ale už asi před 10 lety jsme s přáteli odkrývali nános nad starou sklářskou pecí u Českého Krumlova, prostě mně to bralo za srdce a cítil jsem, že si pec musím postavit.

V Hrdějovicích ale sklárna nebyvala....

Postavil jsem dvě pece právě tady, protože tady vede plyn. Máme brusy, chladicí pec, ale pořád ještě potřebujeme vybavovat dalším zařízením. Podstatné je, že už skoro dva roky fungujeme, a že už ty první nejhorší pochyby ze strany známých a hlavně rodiny jsou snad za námi. Když už jste na nule a ne v mínusu, to už jste úspěšný sklář. Potřebuji přidělat zimní zahradu a prodejnu, protože když se vevnitř sklárny něco odehrává, a sejde se tu víc lidí, přijedou se podívat třeba dva autobusy, lidi se sem nevejdou... Půjčit si kapitál na postavení sklárny? Tak to nefunguje. Považovali mě za blázna. Takže dosud jsem to dělal cestou: vydržím, naspořím, postavím. Ale možná, že se teď konečně najdou nějaké evropské fondy.

Samozřejmě jsem nevěděl, do čeho se hru, co mě všechno čeká, kolik co stojí... pořád se něco předělává, opravuje, je třeba koupit další mašinky, mám pocit, že se vším, co se tu odehrává stárnu mnohem rychleji, ale úplně mně to ovládlo...

Stálého skláře tady nemáte?

Radši ne. Bylo by to složitější kvůli daním, sociálce... Takže tady mívám »hostující« skláře. Buď staré pány ze Včelničky, Nového Boru, Chlumu u Třeboně... nebo od června do začátku září študáčky z Nového Boru, nebo mladé umělce, kteří jezdí po světě.

Každý z nich dělá to, co ho baví nebo co dělal celý život. Kdo dělal skleničky, dělá skleničky, pan Kopřiva zase těžítka, někdo další zase zvířátka. Sklínky se pak ještě zabrušují, aby měly rovný okraj. Což už jsem se taky trochu naučil, ale dělám trochu v křeči, nemám správně

pevnou ruku jako brusička, která to dělala celý život.

Prohlížíme dvoubarevné skleničky a krásné sklenky na portské víno, které připomínají kalich květu. Těch sklínek na portské se dělala na zakázku stovka. A z první várky všechny popraskaly... I to patří k tomuhle řemeslu, že se občas něco nepovede.

Sklo je tak křehký a tajupný materiál!

Kdo u vás nakupuje? Možná zatím víc cizinci, než Češi. Paní z Norska, přála si skleněné krápníky, chtěla jich 1500. Dám je na okna, u nás jsou už zimy mírnější a mně to chybí, říká. Vezla jich do Norska bednu. Island'an zase chtěl sluníčka, 50 kusů proti depresím do oken. Když jsou dlouhé zimní dny, koukají skrz ně. Chlapík z Turnerovy chaty na Šumavě chce skleněné vydrárium, protože tam mají vydrárium a turistě si domů odvezou alespoň figurku vydry.

Uděláme velikonoční vajíčka, skleněný květník na orchideje, sklenky, karafy, vázy, poháry, ale také vyslovené zvláštnosti: Tohle je skleněná lidská dlaň. Lidi přijdou s různou inspirací, takže někdy se študáči hodně natrápí, než se to podaří... Ptáčci – ty už jste určitě někde potkali – to je starý sklářský kumšt, spousta krásně barevných motivů. Teď je jich tu vyrovnáno pět set kusů pro jednoho odběratele.

Aby skláři chodili se zbožím na trh, to by toho víc rozbili než prodali. Dobré je, aby se o nás lidi dozvěděli, ale pro zboží si přišli do sklárny nebo prodejny. Jezdí sem Francouzi, Holanďani, Češi, Budějovičáci. Když lidi přijdou, můžou se dívat, jak chtějí. Turisti, školáci, to nám nevadí, naopak, jsme rádi, když se jim líbí, co děláme, aby viděli, co obnáší sklářské řemeslo.

A kdy jste se tedy definitivně rozhodl sklárnu postavit? Strkal jsem hlavu do každé sklárny, kterou jsem potkal... Až jednou v Tyrolích... Zdravím sice německy, ale sklář mi rovnou odpověděl česky a říká: Hele, ten tvůj přízvuk je mi jasnej, ty jsi ze Šumavy, ne?

A já na něj, jak to, že mluví takhle hezky česky? No, vždyť jsem Čech, povídá on, my jsme ti emigranti s Benešovým dekretem. Jeho táta se jmenoval Führer, protože už jeho děda býval sklářský předák, tak asi přišel ke svému jménu... Myslíš, že s tímhle jménem jsme mohli zůstat v Čechách? A bylo jedno, že táta padl hned na začátku války na polské hranici a máma byla Češka a v rodině nikdo nemluvil německy. Šli jsme první. Pocházeli ze sklářské rodiny z Arnoštova.

Tak jsme povídali, on že sklo miluje a dělá ho celý život a já mu vykládám, jak se mi líbí a on říká: *Postav to. Postav si ji, sklárnu, nebudeš litovat. Budu ti pomáhat, jak budu moct.* Ale taky už uměl.

Jenže já už tedy do toho šel. Když člověk s něčím začne, osud mu staví do cesty ty správné pomocníky.

Svou srdeční záležitostí – sklárnu – si pan Jaroslav Effmert prostě osudově předurčil. Tak dlouho ho to ke sklářství přitahovalo, až si postavil sklárnu vlastní a syna poslal na sklářskou školu. Samozřejmě, že tak jednoduché to nebylo... Ale až se tu zastavíte – pokud jste tak už neudělali – a zadíváte se na tvořícího sklářského mistra – uvidíte roztavené sklo na píšťale a kouzla, která se s ním provádějí, pochopíte proč to udělal.

Třeba starý pan Koubek z Včelničky. Byl celý nadšený, že to stavím, hodně mi pomohl sklárnu v začátku rozjet, radil mi, jak mohl. Mezitím zestárnul, později zemřel. Klobouk dolů před ním, jak dlouho vydržel u práce. Ale pak už toho na něj bylo moc. Tehdy jsem přišel na ono základní pravidlo: skláři musí být aspoň dva. Při práci se musí střídát, nejde to, aby jeden sklář táhl celou směnu. V tom horku a v létě je to strašně vyčerpávající.

Nelituje, že jste sklárnu postavil? Ne, ne, rozhodně nelituji. Možná i proto, že velké sklárny odcházejí... Aby tady něco, i když malého, zůstalo. Vždyť cizinci u nás sklo hledají, české sklo bylo vyhlášené.

Je to smutné si nechat sebrat takovou tradici.

My si ji nenechali sebrat. My skláře vyhnali sami. Právě díky Benešovi. Stát si vždycky skláře chránil a podporoval, to bylo vždycky ekonomické. A veškeré naše pohraničí, sudeťáci od Boru po Liberec, byly staré sklářské rodiny.

A když jsme veškeré skláře vyhnali, zaniklo všechno, dosadili jsme tam Rumuny, Maďary, Slováky. Tradice se tím přerušila, bez rodových kořenů ti lidi nemají o řemeslo zájem. Po revoluci to dopadlo ještě hůř... Nejsmutnější na tom je, že tradiční sklářské školy jako Železný Brod, Nový Bor mají velké problémy.

Asi to sklářství musí v Čechách projít naprostou katarzí a pak zase začneme znova.

David rozžlobeně říká: Česko, to je pivo a sklo! Pivo je prodané a sklo taky. Nezbyla vám tady žádná kultura!

Já se tomu bráním, aby to sklářství nezahynulo, říká pan Effmert. Pec jsem postavil, kluka jsem dal na skláře... Ne, že bych ho přemlouval. Spíš jsem musel přemluvit manželku. Celé to bylo takové předurčené. Kdysi jsme našli u zrušené pece v rumišti ošoupaný bronzový křížek, asi spadl nějakému skláři z krku... Dal jsem ho synovi a dělali jsme si z něj legraci, že to je huřmistrov křížek. Špatně se neučil, plánovali jsme gymnázium, vysokou školu... já ale říkal, gymnázium má dneska pomalu každý, zato rukama nikdo nic neumí, co aby se vyučil něco zajímavého, přímo toho skláře jsem se bál vyslovit... A stalo se: náš trémista se nedostal ani na stávrnu, řekl jsem dost a půjde na skláře...

Všichni ho litovali celé prázdniny, já ho pak odvezl do Světlé nad Sázavou a vysypal před internátem a za 14 dní nám domů přijel nadšený sklář. Chytl ho to, byl to osud, našli jsme prostě ten sklářský křížek...

Tahle řemesla musí člověka bavit. Každý sklář bývá nějak vyhraněný, má svůj styl. Tady Tara, neprošla jen praxí u nejlepšího holandského mistra, oslovilo ji to tak, že si platila stáže ve světě, v různých sklářských dílnách, na seminářích... Začali si ji zvat, protože byla šikovná a teď už jezdí po světě sama učit.

Nový Zéland, Japonsko, Austrálie, Evropu křížem krážem, v Americe v nejslavnější moderní sklárně Pilchuk učila tři měsíce. Takováhle holčinka, pár kilo a metr šedesát a zvládne to, potýká se s hroudama skla na píšťale, tahá je z pece do pece, já bych si to netroufl ani podržet!

David taví společně s Tarou sklo, otáčí píšťalou a mají připraveny různé kovové součástky ze strojů, ozubená kolečka různých velikostí. Popráší je práškovou barvou a roztavené sklo na sklářské píšťale se pak přitiskne na součástky, které se do skla obtisknou. Barvy ve skle dostanou okamžitě jiný barevný tón, uvnitř skla vynikne obrys součástek. Barvy s uranovou příměsí sklo ve tmě rozzáří, je to otázka chemie, ne uranu. Ale kdysi dávno skláři opravdu používali smolinec.

Skláři jsou vlastně chemici, musí správně najít příměsí, které potřebují a z nich dělají své barvy. Každý má svůj styl, své tajné recepty, jako David, který vystavuje v galeriích v Holandsku. To co dělá, je takový industriální design a jde na odbyt, má s tím úspěchy.

Jak se Taře v české sklárně líbí? Very nice! Dobré nástroje! Dobrý kolega! Hezkej šéf! Nejlepší pec! A Čechy jsou krásné! Tara je milý typ dívky, brejličky, moudře kouká. I ta černá pleť k tomu horku uvnitř sklárny jde dobře dohromady.

Dneska jsou skláři víc umělci než řemeslníci a dřív to byla asi taky větší dřina.

Horko, namáhavá práce, to ve sklárně najdete pořád. Nejsou tu přechody z tepla do zimy, ale bývalo hůř: skelný prach z brusů, toxické barvy, jedy, skláři šňupali a kouřili a přidávali si do tabáku skelný prach, až se otrávil. Umírali ve 40 letech. Dneska se sklář dožije jako každý jiný...

Jak často je vaše pec v provozu?

Samozřejmě je vždycky lepší rozpálit pec na delší dobu, peci škodí chlazení a výhas, takže pokud to jen trochu jde, plánujeme to tak, aby se v ní topilo dlouhodobě. Na vánoce jsme zapálili, na velikonoce a pak v letní sezóně.

To, že čeští skláři při práci stojí, je prý česká specialita, říká David. Jinak celý svět ve sklářství pracuje v sedě, i Holanďani si k práci sedají, u nás to vypadá umělečtěji. Je to ale otázka zvyku, David to zvládl a je teď jediný Holanďan který to umí.

Moderna se ale v Čechách moc neprodává, sklo je u nás spíš konzervativní, opakujeme pořád stejné věci. David říká, že v Holandsku prodá, co udělá, nemá s avantgardou problém.

Při pohledu na oba mladé skláře vás překvapí krásný pocit z tvoření, ve sklářství je celý postup výroby tajuplný. Žhavé sklo, přitom ho David drží v ruce ve vrstvě nařezaných skládaných novin namočených ve vodě, sklo hladí, tvaruje, roztahuje, povytahuje, barva se rozvine, barevné tóny zazáří. Pořád se otáčí

sklem na píšťale, je těžké, musí se mu stále vracet symetrie, jinak by z píšťaly spadlo. Pinzetky, nůžičky, kleště, sklář jednou rukou uštipuje, druhou točí. Z díla srší jiskry, vizuální spojení kovu a skla je zvláštní. A zase s tím do pece. Krásné napohled – a jak jednoduché!!!

David k práci pije vychlazené podmáslí, vegetariánka Tara dostane jogurt a ovoce. David říká, jak je důležité, aby si ti dva skláři, kteří spolu pracují, rozuměli. S Tarou si nemusí skoro nic říkat. Oba ví, co je třeba v příští vteřině udělat. Jejich oči jsou rozzářené pohledem do žhavé hmoty, ale také pohledem umělců, kteří právě uskutečňují svou fantazii.

A nástroje? Staré nástroje, některé opravdu hodně staré, to je spíš muzeum, co tady máme, všechno osahané generacemi. Dnes už jsou skvělé materiály – americky vymyšlené, moderní, dokonalé. Ale my na to zatím nemáme a ani je mít nemusíme.

Určitě ne, vždyť v těhle zůstala sklářská duše! Stavovali se tu staří skláři a přivezli své kabely plné nástrojů, to je dobře, po nás by to zaniklo, vnuci by to hodili na skládku až umřou, říkali. Přijel starý děda, já jsem starý sklář, pusťte mě k tomu na chvíli, já si zkusím, co jsem dělal a udělal mi tady

děblíka, takovou rituální figurku... před dětmi abychom to schovávali...

Někdy si dělám starosti, že chci dělat umění a přitom zatím nejvíc jdou ptáčky, ale snad si lidi nejdřív koupí malý kýč a pak se třeba zase vrátí...

Dozvídáme se ještě, že v Rejštejně vzniká Sklářský dům, jako připomínka starého řemesla, pro Šumavu velmi významného. I tady pan Effmert pomáhal, poradil. Zásadní ovšem bude dosadit tam skláře. Na Modravě z grantů EU postavili Dřevařský dům. Dnes tady také přihlíží Pavel Groh, přidává se s tím, že se jede na Šumavu podívat, shánějí tam někoho, kdo by šéfoval malé papírně.

Spolupracuje se sdružením Konopa, konopí souvisí i s materiálem na výrobu papíru. Nejen ze dřeva, z textilních vláken může být ruční papír, a dokonce kvalitnější. V Práších bývala papírna... a vůbec jich bylo různě na Šumavě víc. Tam kde byly hutě, vznikaly i malé papírny, manufaktury. Sklárna prosperovala, tak se u ní udělala papírna, aby se zboží mohlo balit a prodávat.

Umělecká malovýroba, nějaký umělecký prvek v ní, ruční práce se musí manifestovat proti sériové, nemůže konkurovat množstvím, ale kvalitou, nápadem určitě. S tím vším počítá plán podpory řemesel na Šumavě, správa parku a další organizace se podílí na podpoře oživení venkova, práce přes sezónu, v létě. Tak jako se dřív potkávalo ohnivě řemeslo, sklářství a vodní, papírenské...

■ ■ Z více než stovky hutí, které od poloviny 14. století v oblasti Šumavy pracovaly, se 20. století dožilo pouze několik. Mezi ně patřily především sklárny Vimperk a Lenora, dále Annín, Klášterský Mlýn a Alžbětínská huť, která však ochutnala dvacáté století jen velmi krátce.

V dnešních dnech už nepracují ani sklárny ve Vimperku a Lenoře, Annín se změnil v brusírnou a v Husinci se postavila zcela nová sklárna -Schott- na výrobu užitného skla. Sklářský kmen se do této sklárny dováží z Německa. Sklářská tradice tedy na Šumavě zanikla. V průběhu šesti století ji vytvářelo mnoho sklářských rodů.

Z jejich dovedností a podnikavosti, pracovitosti, vytrvalosti i odříkání získala Česká země nejen značné bohatství, ale i uznání, úctu a slávu. Přispěli významnou měrou k tomu, že se Šumava stala domovem nejen jim, ale i zemědělcům, že se z pralesní pustiny změnila v domov lidí. Hmotné stopy po sklárnách najdeme dnes v šumavské krajině jen vzácně. Jsou to většinou jen zbytky rozpadlých zdí nebo zarostlý pahrbek na místě jejich někdejších objektů a také hroby na dosud zachovaných hřbitovech a v kostelích. A přece jsou zde všichni navěky spojeni svými životy i smrtí s tímto krajem. Jsou věčnou součástí naší Šumavy.

Více o skláři Davidovi: www.studiodao.nl
foto z jeho webových stránek

Pila Hosín přijme brigádníka i na občasnou výpomoc!

Tel. 723 06 20 20, 387 22 50 58, večer 381 25 34 22

Vína plná emocí a hrdosti

Když už máme na Hluboké vinohrad, byl také nejvyšší čas otevřít kvalitní vinotéku. Na Masarykově ulici v podloubí jednu najdete. Neváhejte vstoupit a ochutnat... Najdete tady šest druhů stáčeného vína a kolem 75 druhů lahvového. A jak ani jinak být nemůže, jsou to vína převážně moravská, takže vám budou určitě chutnat a jistě si v nabídce najdete to »svě« víno.

Nově otevřenou vinotéku zásobuje a pravidelně zaváží kvalitními víny vinařství **Tomáš Krist z Milotic na Moravě** (www.vinarstvikrist.cz). Firmu zastupují mladí muži, proto je to také mladá, dynamicky se rozvíjející firma. Jejich vína nesou ocenění mnoha cen nejen v České republice, ale dokonce v Paříži.

Máte rádi Rulandské bílé nebo šedé, Ryzlink, Tramín, Muškát, Modrý Portugal, Rulandské, Frankovku nebo Zweigelt? Pak jste na správné adrese...

Další rodinné vinařství patří **Liboru Veverkovi**, zmista, které se hezky česky jmenuje Městečko. Jeho rodinná firma hospodaří na 14 ha vinic. Sortiment vinic tvoří zejména odrůdy Veltlínské zelené, Tramín, Ryzlink rýnský, Sauvignon, Ryzlink vlašský, Hibernál, Modrý Portugal, Svatovavřínecké, Cabernet Moravia, Frankovka, Alibernet, Rulandské modré...

Majitel vinotéky, pan Havlátko nám řekl: Odebíráme vína právě od menších vinařů, protože jsou to vysoce kvalitní vína, která nenajdete v Makru nebo velkých obchodních sítích. Jsou to vína prodávána pouze do vinoték, kvalitním vinárnám a restauracím, nebo přímo jednotlivým odběratelům. Každý den u nás máme ochutnávku některého z vín. Střídáme všechny zastoupené vinaře, Krista, čejkovické templářské sklepy i rodinné vinařství Libora Veverky. Takže každý, kdo bude mít zájem, může přijít nejdříve ochutnat a pak teprve podle své chuti kupovat.

Vinaři vozí stáčené víno přímo ze sklípků, žádné další stáčení, žádní subdodavatelé, kvalita přímo do zdroje.

A není to všechno. Najdete tady i osm druhů destilátů, inu pravá slovácká slivovica nemůže chybět! Slivovica Žufánek z Boršic u sv. Antonínka – to už je pojem. Slouží jak prevence proti všem nemocem světa! Rovněž rodinný lihovar ovocných destilátů vypálený z vlastního ovoce pěstovaného v Chráněné krajinné oblasti Bílé Karpaty. A také Hruškovice, Medovina, Meruňkovice, Absint, Pivní pálenka, Medový, Ořešovka, Višňovka...

Templářské sklepy Čejkovice, opředené tajemstvím starých templářů – to už je vinařství větších rozměrů, ale i tam najdete krásnou atmosféru, které dobrá vína s sebou nesou. Kvalitní vína, etikety, krásné láhve... Tohle vinařství distribuuje i vína z oblasti, kde je sluníčka ještě o trochu víc, daleko za hranicemi Čech.

Víno Astrologické – se stáčí vždy pouze pro tři následující hvězdná znamení. Silvánské, Müller thurgau, Neuburské ... pro každé znamení víno, které mu přísluší. Etikety na krásných láhvích jsou z ručně dělaného papíru ve Velkých Losinách a ručně trhané do obrysu etikety. Ke každému vínu povídání, obdarovaný se dozví, které dny bude mít štěstí – hezký dárek.

Vinařství v Čechách má doufejme své dobré roky a kvalitní úrody před sebou. Vinotéky přibývají, lidé si začínají zvykat na kvalitu a ochutnávat ta »svá« vína. Hodně lidí už také ví, pro jaké víno si přicházejí a mají dobrý přehled.

A to je dobře. Vždyť už i hlubocké víno z naší vinice je stočeno v láhvích. Sice je ještě míšeno s vínem z Moravy, ale – kdo ví – jaké úrodné roky Hlubokou ještě čekají!

Otevřeno: denně od 9 do 17 hodin, sobota do 12 hodin

Ambulantní rehabilitační péče – rekondiční centrum

■ elektroléčba ■ masáže klasické, reflexní ■ lymfodrenáž ruční a přístrojová ■ slatina ■ léčba kyslíkem

SOLARIUM

■ Manuální fyzioterapeutická korekce ■ vyšetření pomocí počítače – svalový test ■ diagnostika – definuje příčiny bolesti ■ ošetření – reflexní terapie – ihned řeší následky bolestivých obtíží

Novinka!!!

SPA Capsules – multifunkční vanový box pro wellness a relaxaci

Zprostředkovává všechny druhy nejpříjemnějších smyslových vjemů, navozuje stav hluboké relaxace a regenerace organismu

Spa – JET™ spojuje výhody parní sauny a infrašauny.

Terapie pročišťuje kůži a zajišťuje její hydrataci.

– program při snižování tělesné hmotnosti

– úleva při bolestech svalů, kloubů

– podpora krevního oběhu v celém těle

– nastartování procesu redukce celulitidy

– celková regenerace těla a mysli

– hydratace a pročištění pleti

– uvolnění dýchacích cest

– využití čistě přírodních prostředků – voda, čtyři formy tepla,

bylinky a vitamíny

– uvolnění svalového napětí

ambulantní rehabilitační péče

Marie Johanusová

Masarykova 977, ☎ 387 318 308 a 602 838 737

Na Hlubocku se budou rozdělovat miliony

Několik milionů ročně bude zájemcům rozdělovat Místní akční skupina Hlubocko – Lišovsko. Ta sdružuje obce v okolí Hluboké nad Vltavou a Lišova a realizuje nejrůznější projekty pro rozvoj svého území.

»Byli jsme Státním zemědělským intervenčním fondem vybráni, abychom v regionu Hlubocko – Lišovsko rozdělovali dotace zájemcům o realizaci projektů, které budou rozvíjet naše území. Přičemž dotaci mohou získat nejenom obce, ale i podnikatelé či neziskové organizace,« sdělil Jan Šmidmayer, první místopředseda Místní akční skupiny Hlubocko – Lišovsko.

Dotace mohou zájemci získat na tři základní oblasti. První oblastí je obnova a rozvoj vesnic. „Dotaci tak lze získat například na vybudování a rekonstrukci silnic, vodovodů, kanalizací a čističek pro odpadní vody, ale i na tvorbu územních plánů,“ přiblížil první oblast Jan Šmidmayer.

Druhou oblastí je ochrana a rozvoj kulturního dědictví venkova. Zájemci tak mohou získat dotace například na rekonstrukci kulturních památek či stálé výstavní expozice a muzea.

„Třetí oblastí, o kterou bude zřejmě největší zájem, je podpora cestovního ruchu. Tady lze získat dotaci například na rozvoj pěších tras, vinařských stezek a hippostezek, ale i vybudování či rekonstrukci ubytovacích kapacit a sportovních zařízení,“ uvedl Jan Šmidmayer. O dotace se tak

může ucházet i projekt rekonstrukce hotelu. V roce 2007 již takto byla z jiného evropského programu podpořena rekonstrukce hotelu Podhrad v Hluboké nad Vltavou, který byl otevřen před několika dny.

JUDr. Jan Šmidmayer

e-mail: smidmayer@g-project.cz

foto: Nový hotel Podhrad v Hluboké nad Vltavou – i na podobný hotel mohou zájemci z Hlubocko – Lišovska získat dotaci

A co takhle svatba, princ...?

V neděli 18.5.2008 se za velmi nepříznivého počasí konal první ročník Veletrhu Svatební Hluboká. Pořádající firmy Pronuptia České Budějovice a Parkhotel****Hluboká nad Vltavou, kde se zároveň akce konala, si s celodenním deštěm poradily a původně plenérovou část programu uskutečnily přímo v kongresovém sálu hotelu. Mediálním partnerem bylo Hitrádio Faktor ČB.

Návštěvníci, kterých se i přes nepřízeň počasí sešly stovky, si pochvalovali prodejní expozice 46 svatebním firem s kompletním sortimentem zboží a služeb pro svatební den. Proběhla přehlídka odpolední luxusní módy z Domu Harmonie, který zároveň před zraky diváků líčil modelky, své floristické mistrovství předvedla firma Kamelie, jejíž práce byla na každém kroku, od netradiční výzdoby aut firmy Porsche ČB, veteránu, kočáru, vstupu hotelu, svatebních tabulí, přes svatební kytice a květinové šperky na přehlídce.

Bubenickou show přímo mezi diváky překvapila sedlčanská formace Marimba Club, k pohodě při náupech naživo zahrál pražský For Rent Band, na svatební téma imitoval známé osoby Petr Jablonský. Výhru ze slosování vstupenek od sponzorských firem klenotnictví Köttner Praha, Dům Harmonie ČB, květinářství Kamelie ČB, svatební

salon Pronuptia ČB, galerie Glass Arts ČB, cukrářství Moka Velešín, Porsche ČB, pánské oděvy Lare Ostrava, osobní weby Drosera Praha, hodinky Rotax Brno a Parkhotel****Hluboká n.Vltavou, v celkové hodnotě 65.800 Kč, převzali v úžasu pan Miroslav Nejedlý z Boršova se svou nastávající. A když Marimba Club vyvedl návštěvníky akce za víření bubnů i přes déšť na zahradu Parkhotelu k původně hlavnímu pódiu, proběhla velká přehlídka v regionu ojedinělých svatebních šatů z Paříže světoznámé firmy Pronuptia de Paris, která má již 13 let své zastoupení i v Českých Budějovicích. Dětské odpoledne připravené v areálu sousedící školky zůstalo nevyužito vzhledem k počasí. Důležitým aspektem akce byla dražba svatebních kytic pro speciální třídu tělesně a mentálně postižených dětí při ZŠ Vysoký Chlumec,

které na vozíku přihlížel i jeden z klientů, Petr Cihelka s tatínkem Jaroslavem. Vydražilo se krásných 11.800 Kč, k nimž přidala pořádající Pronuptia s městem Hluboká nad Vltavou dalších 15.000 Kč.

Tradice vznikají na pevných základech. Původně plenérový Veletrh Svatební Hluboká, který se vydařil i přes 13 stupňů celsia a déšť, by ji mohl vytvořit. Organizace a obsah akce od Pronuptia de Paris a Parkhotelu byly s kladným výsledkem prověřeny nezávislým auditorem – Počasím.

Klára Šašková, Sales & Marketing manager
www.parkhotel-hluboka.cz

šaty: foto www.pronuptia.cz, květiny: foto Kamelie ČB

T.J. SOKOL HLUBOKÁ n/Vlt.
T.J. SOKOL Č. BUDĚJOVICE
pořádá pod záštitou
starosty Sokolské župy Jihočeské

Přehlídku (nejen) pódiových skladeb
TO BUDE SRANDA!
5. ročník

7. 6. 2008 slavnostní zahájení
sokolovna Č. Budějovice v **13,00** hod.
Sokolský Ostrov

Jihočeský kraj production1 KvasRadio Libuše Roučková Lída He IRUHĀŘSTVÍ SEDLICE KERAMIKA-SPRACOVÁNÍ

Podrobné informace: www.tobudesranda.unas.cz

Sinfonie s.r.o. www.sinfonie.cz

6. ROČNÍK FESTIVALU ART FILMŮ
KINO PANORAMA HLUBOKÁ NAD VLTAVOU
POD ZÁŠTITOU MĚSTA HLUBOKÁ NAD VLTAVOU

pondělí 16. června 2008 v 19⁰⁰ hodin
INDIÁNSKÉ LÉTO
Když dvě mladá dívký dospívají...
Hrají: TATIANA VILHELMOVA, KLARA ISSOVÁ, JIŘÍ PLOVHAR ad.
Režie: SÁŠA GEDJEON
ČR-1995 • drama • přístupný • Dolby Digital • 65 min.

úterý 17. června 2008 v 19⁰⁰ hodin
JMÉNO KÓDU: RUBÍN
Jsem zaručeně do prvních alchymie...
Hrají: JAN POTMEŠIL, LUCIE RECHRT, ČESTMÍR RANDA ad.
Režie: JAN NĚMEC
ČR-1996 • drama • přístupný • Dolby Digital • 80 min.

středa 18. června 2008 v 19⁰⁰ hodin
CESTA PUSTÝM LESEM
Ve snaze žít s přírodou se uchýlí na samotu...
Hrají: VÁCLAV KOUBEK, JANA DOLANSKÁ, ELIŠKA SIBOVÁ, PAVEL LANDOŠSKÝ ad.
Režie: IVAN VOJNÁŘ
ČR-1997 • drama • přístupný • Dolby Digital • 87 min.

čtvrtek 19. června 2008 v 19⁰⁰ hodin
ZTRACENÁ DOVOLENÁ
Pátání po asijských turistech, kteří jsou zachyceni na negativech v odboženém kněze...
Hrají: 6 nemandých turistů • Režie: LUCIE KRÁLOVÁ
ČR-2007 • dokumentární • přístupný • Dolby Digital • 84 min.

pátek 20. června 2008 v 19⁰⁰ hodin
TOYEN
Surrealismus jako základ jejich naprosté nezávislosti na politice...
Hrají: ZUZANA STIVŇOVÁ, JAN BUDAR, TOBIŠ JIROKŠ ad.
Režie: JAN NĚMEC
ČR-2005 • umělecký • přístupný • Dolby Digital • 63 min.

sobota 21. června 2008 v 19⁰⁰ hodin
LEKCE FAUST
Spojení štyřech herců a lalek ve Faustovském mytu...
Hrají: PETR ČEPEK, JAN KRAUS, VLADIMÍR RÍDLA, ANTONÍN ZACPAJER ad.
Režie: JAN SVANMAJER
ČR-1994 • drama • přístupný • Dolby Digital • 89 min.

neděle 22. června 2008 v 19⁰⁰ hodin
OBCHOD NA KORZE
Životní příběh z období 2. světové války...
Hrají: IIDA KAMENSKÁ, JOZEF KRONER, ILANA SILKOVÁ ad.
Režie: ELMAR KLOS
ČR-1965 • drama • přístupný • Dolby Stereo • 128 min.

JADERNÁ ELEKTRÁRNA TEMELÍN **CS commerce service**

Předprodej vstupenek: KC Panorama-Hluboká nad Vltavou (Masarykova ulice 974, tel.: 387 966 170, 774 457 269)
Zbylé vstupenky možno také zakoupit hodinu před začátkem koncertu v místě konání.

Mistři jachtaři se na vodě opět vyznamenali

Za květen si bezdrevští jachtaři mohli připsat opět pár bodů. V závodě **Modrá stuha Bezdrevy** byli ve **trídě Pirát** první Josef a Dalibor Síví, na 3. Místě Sívých Josef a Helena, 9. místo obsadil Emil Kuš a Václav Pour také z Jachetního oddílu Slavoj Hluboká. Ve **trídě Optimist** téhož závodu bodovali mladí hlubočtí: 2. Sívý Štěpán, 4. Daniel Zajíček, 6. a 7. místo Jiří Žíla a Martin Starý, 9. Sívý Daniel a 10. Tomáš Beránek. Ve **trídě Evropa** pak zabodovali 1. Tomáš Matoušek, 2. Zuzana Sívá, 5. Filip Sívý, 6. Ondřej Matoušek, 8. Matěj Matoušek.

A tak vlastně jediný hlubočský oddíl, který se pyšní titulem Mistra Evropy, sbírá nadále vavříny na domácí bezdrevské i jiné vodě. **Přijďte se na plachtění podívat, další závody na Bezdrevu se chystají:** 12.7. Prázdninový závod, 19.7. Krajský přebor JČ kraje, 26.7 Pohár IMEGO, 9.8 Pirát, Evropa, 16.8 Bezdrevský kapr, 6.9 Poslední vítr, 11.10. Jihočeská žába nebo nakoukněte na www.yachting.cz/slavoj

Pohár ze zámku a Hlubocké princezny

I když se zdá, že o oddílu hlubockého Sokola mažoretky Hlubocké Princezny není v poslední době slyšet, je to jen zdání, které vám velice ráda vyvrátím. Mažoretky se spoustu času připravovaly na náročná vystoupení, soutěže a samozřejmě letní sezónu.

První soutěž se konala 1. května v Rapšachu. Sjely se sem soubory z celých jižních Čech, folklórní, moderní tance, hudebníci a mezi nimi také hlubocké mažoretky. V Rapšachu ještě nikdy mažoretky nebyly viděny, a tak pro nás bylo vystupování o to příjemnější. Obecenstvo bylo velice příznivé a všechna naše vystoupení odměnilo vřelým potleskem.

V závěrečném hlasování jsme se umístily na krásném 2. místě z celkového počtu 8 soutěžních skupin.

Letos již třetím rokem vyrazily mažoretky také na soutěž v mažoretkovém sportu do Kolína. A jako každý rok jsme se na soutěž pilně připravovaly. Všechny hlubocké Princezny a Princezničky se snažily, pitně trénovaly a vzorně chodily na tréninky. Všechno se nakonec vyplátilo. Mažoretkami nejvíce očekávaný víkend přišel 2. května. Vzhledem k časnému začátku soutěže jsme vyjely již v pátek odpoledne, v Kolíně jsme měly zajištěné ubytování. Soutěž je pro nás velkou motivací. Nabereme vždy nové zkušenosti, potkáme známé tváře a v neposlední řadě utužíme sportovního a kolektivního ducha. Letos Princezny soutěžily celkem se třemi formacemi v různých věkových kategoriích, k tomu 2 sólová a 2 párová vystoupení. Bojovalo se celou sobotu. Zatímco první skupina měla v 9 hodin ráno již své vystoupení za sebou, poslední duo přišlo na řadu až večer v osm. Stály proti nám velké konkurentky a přestože jsme si neodvezly žádné ze třech prvních míst, bylo pro nás umístění velkým úspěchem. Naše nejmladší skupinka **Princezničky II** (kategorie Děti do 7 let) byly samozřejmě pro nás všechny velkým vzorem. Je totiž tréma nepostihla a tak odtančily své vystoupení samozřejmě pro mě nejkrásněji ze všech. Porotci měli zřejmě jiný názor než já, ale na tom nezáleží. Umístění 9 z 11.

Naše nejmladší sólistka **Kačenka Kořanová** (kategorie Kadet 7–10 let), předvedla své vystoupení bez jediné chybičky s takovým odhodláním, že mi vyhrkly slzy dojetí. Přípravu byly náročné, nejkrásnější pocit pak přichází ve chvíli, kdy vidím úspěch svých svěřenkyň. Kačenka svou premiéru zvládla na jedničku a umístila se na krásném 9. místě z 18 ti soutěžících. Další děvčata, která poprvé zkusila své štěstí, byla Nikolka Hanzlíková a Eliška Říhová. Soutěžily také ve věkové kategorii Kadet. Jejich vystoupení mělo velký úspěch, rozproudily celý sál a sklidily krásný potlesk. O pár bodů jim unikla medaile a zůstaly na nádherném 4. místě z 9 ti soutěžních párů. Naše stálá sólistka Petra Trnková letos bojovala s trémou. Jistě jste o všichni někdy zažili. Ale i přes zádrhly, které jí během soutěžního vystoupení potkaly, se nepřestala usmívat a bojovala až do samého konce. Možná právě svým přístupem a stále milým úsměvem se porotě líbila natolik, že ve výsledkové listině obsadila 11. místo z 18 soutěžících. Body byly velice těsné.

Princezničky I jely na soutěž s velice těžkou sestavou. Za rok jsme udělaly mnoho práce a já jsem na ně pyšná. Sem tam sice hůlka spadne, ale protože vím, že to není jednoduché, zlobit se na ně nemohu. Víím, že pilně trénují a že mají v sobě spoustu talentu. V Kolíně jsem děvčátům radila, ať si vystoupení hlavně užijí a nestresují se. Myslím, že vystoupení se krásně povedlo. Krásné umístění 6 z 11 to dokazuje.

Největší emoce jsme však zažily s nejstaršími Princeznami. Letos jsme připravě věnovaly opravdu maximum, tvrdé tréninky a soustředění. Naše kategorie byla rozdělena na dvě skupiny po 9 soutěžních formacích. Do finále postupovaly vždy 2 formace z každé skupiny. Jely jsme do Kolína

se strategií, že do finále se určitě musíme dostat. Znamenalo to porazit dalších 6 formací. Když jsme ale viděly naše konkurentky, neměly jsme moc velké naděje. Před naším prvním vystoupením jsme se soustředily hlavně na to, aby vše bylo veselé, živé, abychom zaujaly nejen těžkými cviky, ale také náladou, kterou se snažíme rozdávat.

Bylo pro nás velice důležité, abychom hodiny a hodiny naší práce zúročily. Po vystoupení byly holčiny dobře naladěny. Čekalo nás ale ještě více jak hodinové čekání na výběr formací do finálového kola. Pomalu ale jistě jsme přestaly doufat. Ve chvíli, kdy pan pořadatel oznámil, že bude vyhlášovat postupující formace jsme již moc nevěnovaly pozornost. Když ale jako první vyhlásil startovní číslo 100 – Hlubocké Princezny, celý sál musel slyšet projev naší radosti. Jekot, výkřiky, pláč, slzy štěstí. Nevěřily jsme, že se nám vyplnil náš tajný sen. Postupovaly jsme do finále. V tuto chvíli již nešlo o medaile, věděly jsme, že se umístíme nejhůř na 4. místě a již tato skutečnost pro nás byla úspěchem. Děvčata byla v tu ránu jako znovuzrozená. Najednou v nich proudilo tolik energie, měly skvělou náladu a na první pohled v nich bylo vidět odhodlání. Padlo heslo: **»Holký bojujem!«**. Ještě nikdy jsem je neviděla tak nadšené. Druhé vystoupení bylo samozřejmě ještě lepší, méně popadaných hůlek, více povedených

těžkých cviků. Všechny byly spokojené. I já. Vážně už mi nezáleželo na jakém místě se umístíme, konkurentky byly skvělé a subjektivní názor má každý z nás jiný. Pro mě byl úspěch, že se děvčata stmelila, že bylo vidět, jak táhnou za jeden provaz, těšilo mě, že všechno co nadřely dokázaly ukázat a byly na to hrdé. Nakonec jsme opravdu zůstaly na tom bramborovém místě, ale pro nás to byl obrovský úspěch.

Poslední vystoupení čekalo na mě a Míšu Jirsovou až kolem 20 hodiny. Protože vím, že sama za sebe nemám čas trénovat, jezdíme si tyto soutěže užít, ne vyhrát. Letos jsme pojalý hudbu netradičně a po všech komerčních skladbách jsme sál probudily melodií z *Lord of the Dance*. Vystoupení jsem si užily, viděly jsme zase nové variace našich konkurentek. I když nám padaly hůlky, zaujaly jsme natolik, že jsme obsadily 7. místo ze 14 soutěžních párů.

Domů jsme dorazili všichni vyčerpaní. Ale zato plní krásných zážitků a emocí. Jsem pyšná na všechny hlubocké mažoretky, dělají radost mě, svým rodičům. Nemusí se za nic, co předvedou, stydět. Děkuji jim za vzornou reprezentaci, za slušné chování a úspěchy, které si právem zaslouží.

A co mají dále mažoretky v plánu? 24. května se opět zúčastní Přehlídka mladé hudby v Lomnici nad Lužnicí. 25. května odjíždí již podruhé na festival hudby do italského městečka Cervia, kde si budou týden užívat sluníčka, výletů a v neposlední řadě nádherných vystoupení.

Na 1. června jsou mažoretky objednané na Den Děti před obchodním domem GIGA Sport a 8. června budeme opět (jako každý rok) dělat radost dětem v Hrdějovicích, též na Dětském dnu. Doufáme, že ať nás uvidíte kdekoliv, pokaždé vám vneseme trochu štěstí do srdíčka a že si z našeho vystoupení odnesete jen příjemné vzpomínky.

Tereza Skleničková

TERMS s.r.o. Krokova 2100/17
regulace - automatizace 370 06 České Budějovice
... pomáháme Vám šetřit !!! 387 410 742; 602 691 906
posta@termc.cz

Navrháme a realizujeme úsporné zdroje energie pro Váš dům:

- solární systémy pro výrobu elektrické energie
- solární systémy pro ohřev vody a vytápění
- tepelná čerpadla

Na vybraná zařízení možnost státní dotace až do výše 60 000 Kč!!!

Ke každé instalaci solárního systému nebo tepelného čerpadla objednané do 31. 7. 2008 bonusy a slevy až do 20 000 Kč !!!

Bližší informace Vám rádi poskytneme a na výše uvedené kontakty.

Výstava obrazů Bernda Pöppelmana a Annette Isfort v loveckém zámku Ohrada

U příležitosti konání Národních mysliveckých slavností a Mistrovství Evropy ve vábení jelenů budou na loveckém zámku Ohrada vystavovat známí němečtí malíři Annette Isfort a Bernd Pöppelmann. Prodejní výstava obrazů potrvá od 27.6 do 2.7. 2008.

Oba malíři jsou známí v zahraničí a těší se pozornosti nejen příznivců umění a myslivosti, ale i široké veřejnosti, neboť jejich obrazy zachycující volně žijící zvířata s velkým citem, precizností a patřičnou realistickou atmosférou. Od roku 1998 pravidelně vystavují v Dortmundu na mezinárodním veletrhu pro myslivce, kynology a rybáře *Jagd und Hund*.

Annette Isfort Vychází ve své tvorbě hlavně z vlastních pozorování přírody. Její obrazy zachycují přírodní scenérie, okamžiky a volně žijící zvířata. Svět zvířat přibližuje harmonií ztvárněného prostředí s velmi citlivě sladěným obrazem zvířete. Fantazie, souhra barev, vlastní charakteristické pojetí prostředí v kontrastu s realitou ústředního tématu dávají jejím obrazům nezaměnitelný výraz.

Její obrazy byly vystavovány v Nizozemí, Belgii, Německu, Velké Británii, USA, Rusku atd. Prostor pro výstavy poskytly instituce jako např. Leigh Yawkey Woodson Art Museum, Wausau, Wisconsin nebo Kunsthuis van het Oosten, Enschede NL aj. Autorka publikuje i v řadě nejen mysliveckých časopisů v Německu např. Natur Blick, Wild und Hund, Pirsch a Art Profil. Malířka je členem International Art Fund, Moskva aj.

Bernd Pöppelmann Čtenářům je tento malíř možná známější. Jeho malby si jistě každý zapamatoval z publikace Lov od autora Kurta G. Blüchela (kniha u nás vyšla v roce 2004 v nakladatelství Slovart, s.r.o.). Dále ilustroval např. Best of Wildlife" - R. R. Wolf, North Light Books, USA, Greifvögel - W. Bednarek, Landbuch-Verlag aj.

Obrazy Bernda Pöppelmana velmi realisticky zachycují volně žijící zvířata a přírodu. V jeho tvorbě nalezneme portréty zvířat, zvířata zachycená v jejich přirozeném prostředí ale také např. obrazy ušlechtilých arabských koní a portréty loveckých psů.

Při pohledu na obraz máte pocit, že nahlížíte přímo do přírody, na konkrétní pole s koroptvím hejnem, pozorujete lišku či zajíce a bojíte se, že tato krásná zvířata vyrušíte. Tak reálné jsou obrazy od Bernda Pöppelmana.

V roce 1998 a 2000 byl za svoje nádherné obrazy oceněn prestižní cenou na největší výstavě s tematikou "Wildlife-Art" v Evropě - Wild in de Natuur - Enschede, Nizozemí. Autor vystavoval např. v Německu, Nizozemí, Belgii, Švédsku, USA a Japonsku v prostorách Alexander-König-Museum, Bonn nebo Leigh Yawkey Woodson Art Museum, Wausau a v Maison Europeenne de la Chasse et de la Nature, Brüssel, Belgie. Nevšední umělecký zážitek připravilo pro návštěvníky Národní zemědělské muzeum Praha - NZM Ohrada, muzeum lesnictví, myslivosti a rybářství za podpory Českomoravské myslivecké jednoty, o.s. a agentury Rembrandt, s.r.o.

Ing. Hana Schejbalová

Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou

Alšova jihočeská galerie v Hluboké nad Vltavou Vás zve na zahájení výstavy Autoportrét v českém umění XX. a XXI. století, které se uskuteční v sobotu 28. června 2008 v 11:00 hodin ve velkém sálu AJG v Hluboké nad Vltavou (bývalá zámecká jízdárna).

Výstava se bude konat od 28. června do 2. listopadu 2008.

Jedná se o doposud nejširší a neúplnější prezentaci specifické podoby autoportrétní tvorby v českém výtvarném umění. Tento tematický okruh bude představen nejenom v klasických technikách - malba, kresba, grafika, plastika, ale objeví se tu i nová média - fotografie, videoinstalace

a instalace. Na výstavě (a v katalogu) budou zastoupeny přední osobnosti české moderny a postmoderny, např. B. Kubišta, E. Filla, J. Čapek, A. Procházka, F. Muzika, M. Medek, N. Plišková, V. Stratil, J. David, V. Bromová, M. Preslová, K. Balcar, J. Křivánek, R. Franta atd.

Mgr. Vlastimil Tetiva, kurátor výstavy

Karel Balcar:

Odpočívající mistr s fakovákem, 2000.

Pozvánka na dva sportovní turnaje:

■ **S Poštovní spořitelnou do finále – 21. a 22. 6. 2008**

■ **Gala Cup – celorepublikový turnaj juniorek (do 20 let), 28. a 29. 6. 2008, účast nejlepších hráček ČR**

POŠTOVNÍ SPORITELNA CUP 2008

2. regionální turnaj v plážovém volejbalu Jihočeského kraje

sobota 21. června – muži, ženy, junioři, juniorky

neděle 22. června – mixy – dospělí, mixy – mládež

Místo: B. B. BEACH ARÉNA, Hluboká nad Vltavou, Sportovní ul.

sobota juniorky – prezentace do 9:45, zahájení zápasů 10:00 hod

juniory – prezentace do 9:45, zahájení zápasů 10:00 hod

ženy – prezentace do 9:00, zahájení zápasů 9:15 hod

muži – prezentace do 9:00, zahájení zápasů 9:15 hod

neděle – v případě nutnosti dohrávka ženy/muži – prezentace do 9:00,

zahájení zápasů 9:15 hod

mixy – mládež – prezentace do 9:45, zahájení zápasů 10:00 hod

mixy – dospělí – prezentace do 9:00, zahájení zápasů 9:15 hod

Účast: Turnaje se mohou účastnit i neregistrovaní hráči/ky (není potřeba registrace ani uhrazení licenčního příspěvku). Podmínkou je buď trvalé bydliště v regionu JK (nutno prokázat občanským průkazem) nebo účastník musí hrát volejbalovou soutěž za oddíl v JK (nutno prokázat registračním průkazem). Turnaje se nesmí zúčastnit prvních 8 hráčů/hráček dle aktuálního žebříčku ABV – neplatí pro juniorské kategorie (1.1.1989 a mladší).

■ **Přihlášky:** e-mailem: lida.kadlecova@centrum.cz, Ludmila Kadlecová, tel.: 607 867 635) **Uzávěrka přihlášek:** neděle 15.června do 22:00 hod.

Hrací míče: GALA Beach Smash

Dotace: 10.000,- Kč - muži a ženy (rozděleno mezi prvních 8 týmů)

– věcné ceny – junioři, juniorky, mixy-dospělí, mixy-mládež

Vklad: – muži, ženy, mixy-dospělí – 200,-Kč/dvojici,

– junioři, juniorky, mixy-mládež – 100,-Kč/dvojici

Slevu na vkladu (dospělí 20%, mládež 100%) mají majitelé Maxkarty

Poštovní spořitelny (nutno prokázat).

Pořadatel: z pověření ABV ČVS sportovní klub Beachvolleyball

– TJ Sokol Hluboká nad Vltavou

Ředitel turnaje: Ing. Ludmila Kadlecová

Informace: www.beach.hluboka.cz, Ludmila Kadlecová: +420 607 867

635, lida.kadlecova@centrum.cz

V květnu jsme úspěšně zahájili beachvolleybalovou sezónu pro veřejnost. Na 24. května byl naplánován zahajovací turnaj "Stálice" pro naše pravidelné a věrné návštěvníky. Bohužel se neuskutečnil. Tři dny vytrvalého deště a teplota okolo 15°C vykonaly své, písek byl mokvý a studený, a proto jsme turnaj přeložili na konec sezóny. Snad budeme mít více štěstí a bude slunečné počasí, které k plážovému volejbalu patří.

V červnu začínáme s turnajem pro veřejnost zvaným "Mixy". Bude se konat každé úterý od 17.00 hodin, vklad do turnaje činí 160 Kč za dvojici. Pro jistotu připomínáme, že se jedná o smíšené dvojice!

Tyto turnaje jsou určeny pro širokou veřejnost, přihlásit se může kdokoli a během celé herní sezóny.

Baseballový klub zaměstnavatelem osoby s mentálním postižením

Hlubocký baseballový a softballový klub v uplynulém týdnu zrealizoval další část ze své dlouhodobé vize a nabídl jedno pracovní místo na částečný úvazek pro osobu s mentálním postižením ze spolupracujícího Centra sociálních služeb Empatie v Českých Budějovicích. Tímto novým zaměstnancem se stal Martin Filas.

Zaměstnávání osob s mentálním postižením není z různých důvodů záležitostí příliš rozšířenou a často poměrně organizačně náročnou. Přesto, po vyhodnocení aktuální situace v klubu byl po jednání se spřáteleným Centrem sociálních služeb Empatie v Českých Budějovicích nalezen vhodný kandidát na práci v baseballovém areálu.

Martin Filas pracuje v areálu třikrát týdně 4 hodiny (pondělí, středa, čtvrtek od 8:00 do 12:00) pod vedením Jana Pirgla. Hlavní náplní jeho činnosti budou drobné terénní úpravy v areálu, pomoc při přípravě hřišť a další drobné práce okolo a v novém zázemí.

Martin je prozatím s prací velmi spokojen, zaměstnavatel s jeho pracovním nasazením rovněž.

Školáci ze Zlivi poznávali naši vlast

V pátek 23.5. se v areálu Baseballu Hluboká konal Vlastivědný den, tentokrát ne pro širokou veřejnost, ale pro školáky ze ZŠ Zliv.

Jak vyplývá z názvu dne, zaměřen byl především na znalosti o České republice, její historii i současnosti. Ze základní školy byly vyslány 4., 5. a 6. třídy, celkem přes 100 dětí + 6 učitelů + 1 dobrovolný doprovod.

První skupinka dětí v čele s dvěma učiteli dorazila naprosto neočekávaně na kolech, což v organizátorech vyvolalo zmatek – je to Zliv není to Zliv? Jestli nejsou, co jim řekneme, ať jedou pryč, že je to tu dnes jen pro objednané? – naštěstí to zvlivští byli a krátce na to autobus od štědrého sponzora KBA Tour, který zajistil kyvadlovou dopravu Zliv - Hluboká, přivezl další natěšené účastníky dne a vše mohlo začít.

Samotný průběh dopoledne by asi lépe popsali přímí účastníci - soutěžící, ale i jakožto organizátor – pozorovatel mohu říci, že všichni vypadali spokojeně a zabaveně. Děti plnily u pěti stanovišť různé úkoly, za což byly odměňovány drobnými sladkostmi, jablíčkem nebo i džusíky v krabičkách.

Výhodou areálu s mnoha atrakcemi nepochybně je, že ani po splnění všech disciplín se děti nenudíly a mohly se prohánět třeba po hradu nebo po hřišti, a na závěr nechybělo opékání buřtíků.

Některé z doplňkových aktivit se ani neuskutečnily, neboť se děti zabavily po svém, ale třeba takové kreslení portrétu prezidenta bylo možná ještě zábavnější pro dospělé, kteří si kresbičky prohlíželi.

Ještě jednou tedy děkuji – jmenovitě: lékařce v záloze Monče, skvělému obraněři Michalovi (jednu chvíli musel bránit krabici se sladkostmi vlastním tělem), obětavé Marcelce, všestranné Jáje (kromě vlastní disciplíny zvládala obsluhu baru a nanukového boxu) a tvořivému Jakeovi, který kromě otázek z vlastivědného testu pověřoval soutěžící speciálními úkoly, no a samozřejmě také našemu skvělému logistikovi Davidovi, který poté, co hlavní organizátorce málem způsobil infarkt (když zjistila, že Davidem slíbené nákupy nakoupeny nejsou) vše s rychlostí blesku napravil a včas dovezl. Den se tedy vydařil po všech stránkách, jediným zraněným byla hlavní organizátorka dne, která se při nařezávání buřtíků zařízla do vlastního ukazováčku. Doufáme, že se dětem zábavné dopoledne líbilo a že se zase někdy v našem areálu společně potkáme. *Miša Hanzlíková*

Sportovní hry pro osoby s mentálním postižením

Ve středu 14. května 2008 proběhl ve sportovním areálu hlubockého Sokola 15. ročník Sportovních her pro osoby s mentálním postižením, pořádaných Hlubockým baseballovým a softballovým klubem společně s Centrem sociálních služeb Empatie a za asistence studentů Střední zdravotnické školy z Českých Budějovic. Během teplého slunečného dne tak více než 130 hendikepovaných sportovců absolvovalo řadu sportovních a doplňkových disciplín a společně se bavilo a odpočívalo v nejrůznějších zákoutích upraveného sportovního areálu.

Již od osmi hodin ráno se sjízděly jednotlivé týmy sportovců s doprovodem z jedenácti zařízení pečujících o postižené v jihočeském kraji. Po deváté hodině hry odstartovaly krátkým úvodním slovem a instrukcemi pro sportovce, rozdělením balíčků s občerstvením a triček s logem her.

Následoval blok sportovních disciplín - běhy na 60 metrů, závod vozíků na 30 metrů, hod do dálky baseballovým míčem, autový hod, hod diskem na přesnost a skok do dálky.

Poté, co jednotlivé výpravy absolvovaly tuto velmi soutěžní, měřenou a bodovanou část, krátce se občerstvily a odpočinuly ve stínu, zatímco organizátoři akce připravili jednotlivá stanoviště jedenácti doplňkových disciplín. Až do 13:00 tak hendikepovaní sportovci s chutí soutěžili ve stolním tenisu, foukané, petanque, probíhali složitou překážkovou dráhou, odpalovali baseballovou pálkou míček ze stativu, ochladili se při vodní štafetě a naopak krev rozproudivili při přetahované lanem či proběhnutí hradem. Nechyběl ani oblíbený nafukovací hrad, tentokrát zapůjčený firmou Coca-Cola.

Na závěr bylo vyhlášeno pořadí všech týmů a před druhou hodinou odpolední byl patnáctý ročník her uzavřen.

Celým dnem provázeli moderátoři rádia Kiss, o pohodlí sportovců se starali šikovní studenti Střední zdravotnické školy z Českých Budějovic. Spolehlivou dopravu zajistil tradiční dopravní partner klubu firma KBA Tour České Budějovice. Velké poděkování patří dále zejména firmám PCO, Terno České Budějovice, NOPE Týn nad Vltavou a Všeobecné zdravotní pojišťovně, bez jejichž podpory by nebylo možné zrealizovat tuto populární akci na tak vysoké úrovni.

Jan Pirgl

Zralí věkem – aneb seniorské odpoledne

Vážít si šedin a zralosti věku, to mělo v minulosti, u rozvinutých kultur, nejen své místo a vážnost, ale dokonce i často

ukotvení v pravidlech morálky, cti a etiky... Poslední dobou je více a více prosazováno ono »mladí vpřed« a ne vždy je to až tak ideální, zvláště, pokud si ti mladí myslí, že staří jim nemají co v dnešní době přinést a do života dát – snad mimo pěkného dědictví, to je stále platná deviza, kterou člověk stále bere a skoro i vyžaduje. A tak jsem tomu upřímně rád, že v našem klubu na seniory myslíme.

Pilotním projektem se stalo seniorské odpoledne, které jsme uspořádali 9.5.08 od 13.hodiny. Počasí klaplo a do areálu přijali pozvání senioři z hlubockého domova důchodců a seniorského klubu a potom také z domu s pečovatelskou službou v budějovické Staroměstské. Díky již tradičně dobrým partnerským službám společnosti K.B.A. Tour s.r.o. a jejich dopravním prostředkům se všichni senioři dostali do areálu bez námahy, přesně a včas. Přes třicet báječných zralých lidí přišlo plno očekávání a pustilo se do první části programu a tím bylo sportovní klání.

Hody míčky na cíle – zavěšenou baseball pálkou modifikované ruské kuželky – střelba hokejkou do malých branek – přechod přes »močál«, po

vzoru paní kněžny v Lucerně – a další disciplíny čekaly na účastníky. Následovalo občerstvení se a usazení buď venku, nebo v naší klubové restauraci, kde již začal ladit hlas a zahřívát nástroj harmonikář a hudebník, pan František Liebl. Jeho původní obavy, zda nebude prostor velký, aby jej uzpíval, byly opravdu liché. Naopak my se obávali, zda náš nový prostor ustojí rozechvění, které z jeho dynamiky zpěvu a akordeonu vstoupilo do prostoru.

Abychom dali možnost krátké regenerace hlasivek, tak jsme pro pauzu pustili krátký dokumentární film z projektu „Toulky s lesníkem“ od společnosti Fontis. Původně jsme sice měli připraven jiný zajímavý dokument od stejného studia, ale nová technika nám nedovolila ještě vstoupit plně do svých systémových tajů a tak přišlo k náhradnímu řešení. To se však již pan Liebl opět chopil nástroje a rozkmital svůj hlas v lidovém tónu. Organizátorky odpoledne Bára Štěpánová s Lenkou Chrášťanskou vtáhly naše zralé přátele na taneční parket a nádherná atmosféra pokračovala. Kdo chtěl být dále od hudebního kotle, ten venku využíval sluníčka a vedl příjemné rozhovory.

Ještě jsme každému účastníku předali osobní písemnou zdravotní odměnou od světově uznávané kapacity v oblasti psychologie, Prof. Doc. PhDr. Jaro Křivohlavého, CSc, který takto na dálku poslal krátké zamyšlení s příběhem „Vtipálek“, které si každý účastník odnesl domů.

Bára s Lenkou byly šťastně unavené, ale moc spokojené. A tak jsem tomu rád, že jsem byl díky jejich nasazení bez práce. Víte přátelé, být zbytečný pro takový tým, to člověka ani nemrzí, naopak je na takové lidi pyšný. Že jsme něco dali druhým? Naopak jsme od těch zralých lidí hodně získali a znova jsme si uvědomili, jak je důležité se seniory počítat, vnímat je, naslouchat jim a těšit se jimi.

Velký dík patří také řediteli Domova důchodců v Hluboké nad Vltavou panu Jiřímu Slepíčkovi. Nejen, že si udělal čas a po celé odpoledne byl v kruhu svých přátel, ale také se podílel na podpoře celého tohoto mini projektu.

Libor Chrášťanský

Kadetská reprezentace na Hluboká

Kadetský národní tým se o víkend 24. -25. května připravoval na letní Mistrovství Evropy v italské Parmě. Jedno z prvních soustředění na baseballovém hřišti proběhlo právě v Hluboké nad Vltavou.

Národní celek přijel pod vedením trenérského tria Zdeněk Josefus, Pavel Jozek a Tomáš Farda společně s početnou skupinou reprezentantů. Ideální počasí a podmínky v našem areálu umožnily všem hráčům příjemně strávený víkend laděný kompletně do baseballu a dopňkovými aktivitami jako je stolní tenis či basketbal.

Reprezentace se stala prvním baseballovým celkem, který využil kompletní nabídku našich služeb, tj. ubytování a kompletní food servis, který v průběhu víkendu zajišťovala Hanka Duroňů, Petra Vojnarová, Petr Jira, Zbyněk Novotný, Petra Marková a Veronika Adamcová. Děkujeme reprezentantům za návštěvu, týmu v kuchyni a za barem za super práci a budeme se těšit na další povedenou akci. David Šťastný

Hlubocký žákovský reprezentant

Martin Mužík, hráč hlubockého baseballového klubu, úspěšně absolvoval poslední kolo výběrů do baseballového národního reprezentačního týmu žáků. Kromě řady letních soustředění se zúčastní zejména prestižního Mistrovství Evropy v baseballu žáků, které se uskuteční v termínu 13. - 18. července v Hluboké nad Vltavou. Během turnaje ho uvidíme pravděpodobně na postech nadhazovače a chytáče. Martin (12 let) je kmenovým hráčem týmu mladší kadeti a v současné době trénuje pod vedením Jana Pírgla. Martinovi přejeme hodně úspěchů během jeho reprezentačního působení.

Pozvánka na žákovské Mistrovství Evropy

V termínu 13. - 18. července se v baseballovém areálu Hluboké nad Vltavou opět po dvou letech uskuteční Mistrovství Evropy v baseballu žáků za účasti týmů České republiky, Polska, Rakouska, Ukrajiny, Ruska a Litvy.

Během každého dne budou

k vidění celkem tři zápasy, vždy od 11:00, 14:00 a 17:00. Český národní tým je tradičním finalistou tohoto prestižního turnaje a s těmito ambicemi nastupuje i do letošního ročníku.

Udělejte si během letních prázdninových dnů čas a přijďte podpořit náš tým i hlubockého reprezentanta.

Generálním partnerem ME je společnost ČEZ.

Foto: Jan Pírgl

S vysloužilci do zoo! Za vysloužilý elektrospotřebič lístek do zoo zdarma!

Hluboká nad Vltavou – 7. června 2008 – připravila Zoo Ohrada v Hluboké nad Vltavou ve spolupráci s kolektivním systémem Elektrowin zajímavou akci. Kdo přinese ten den do zoo vysloužilý elektrospotřebič, obdrží dětskou vstupenku v hodnotě 40 Kč zdarma, nebo slevu na lístek pro dospělého návštěvníka v této hodnotě. A to není všechno! Podle velikosti odevzdaného elektrospotřebiče budou pro návštěvníky připraveny zajímavé dárky. Navíc se děti i dospělí u stánku společnosti dozví, jak zacházet s vysloužilým elektrozařízením, aby neplnilo černé skládky a neohrožovalo přírodu.

„Chceme touto akcí připomenout všem, že vysloužilé elektrospotřebiče není možné odkládat do komunálního odpadu, ale je nutné je odevzdávat do míst k tomu určených – to je do sběrných dvorů či u všech dobrých prodejců elektro,“ říká ředitel zákaznického oddělení společnosti

Elektrowin Roman Abrham. „Zoologické zahrady navštěvují většinou rodiny s dětmi či školy. A my víme, že děti velmi účinně působí na rodiče a dospělé, aby se chovali zodpovědně – a k přírodě zejména,“ dodává.

„Iniciativu kolektivního systému Elektrowin jsme velmi uvítali. Vždyť nám všem jde o jeden cíl – chránit společně přírodu. A podobné akce tomu hodně napomáhají,“ říká RNDr. Roman Kössl ze Zoo Ohrada. „Navíc tato akce je velmi netradiční a nám se nápad s výměnou nefunkčního spotřebiče za lístek zalíbil,“ upřesňuje.

Pokud se tato akce osvědčí, zopakuje se i o prázdninách.

Elektrowin a.s. byl založen 25. května 2005 jako provozovatel kolektivního systému zajišťujícího oddělený sběr, zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění elektrozařízení a elektroodpadu. Zaměřuje

se na velké a malé elektrospotřebiče i elektrické a elektronické nástroje. Společnost je koncipována jako nezisková, jejími akcionáři jsou přední výrobci velkých a malých domácích spotřebičů. Prostřednictvím více než 500 sběrných dvorů v 380 městech, 1500 provozoven posledních prodejců a mobilních svozů zajištěných ve více než 4000 obcích smluvně pokrývá přes 85 % obyvatel ČR.

Zoo Ohrada Zoologická zahrada se specializuje na zvířata Evropy a klimaticky mírné části Asie, zejména ale na druhy fauny České republiky. Nechybí ani představitelé drobnějších druhů zvířat z jiných kontinentů. Má vlastní vzdělávací centrum, dětské hřiště, přírodní divadlo a restauraci.

Hlubocká blata – Tip na výlet

Výlet 1: České Vrbné – Bavorovice – Ohrada – Munice – Hluboká n/Vlt. – Opatovice – Hosín – Hrdějovice. Asi 16 km.

Naše první putování za krásami jihočeské lidové architektury začíná na konečné stanici autobusu č.19 MHD Č. Budějovice. Pokud uslyšíme křik vodního ptactva, nejde o náhodu: nacházíme se v těsné blízkosti přírodní rezervace Vrbenské rybníky, vyhlášené v r.1990 na rozloze 246 hektarů (prochází jí i naučná stezka). My však půjdeme po červené značce pod značně frekventovanou silnicí, za kterou je bývalý formanský hostinec U ruského cara (zde se v r.1815 zastavil car Alexandr I. při své návštěvě na Hluboké n/Vlt.). To už nám chybí jen kousek do historického středu vesnice České Vrbné, kde na návsi objevíme několik lidových staveb blatského typu (některé se špýchary), bohužel však značně zchátralých – např. č.5 a 10.

Z Českého Vrbného pokračujeme po značce k Vltavě a podél řeky do velmi staré vsi Bavorovic (první zmínka o ní je již z r.1227), která pro zachovalost svých lidových staveb byla prohlášena za vesnickou památkovou zónu. O tom se brzy přesvědčíme, když po příchodu do vsi se dáme vlevo na jižní konec návsi, kde se můžeme obdivovat velmi pěkné kovárně se zvonicí z r.1860 a sousednímu domu č.2 z r.1869. S nimi si nijak nezadá protější statek č.4 z r.1878 a pěkný je i sousední dům č.5 s branou. Pak se zase vrátíme na značku a pokračujeme po ní k severu k zřejmě nejkrásnějším bavorovickému domu č.21 z r.1860 se dvěma štíty a branou s vraty ve tvaru „sluníčka“. Kousek za ním je další hezký dům č.29 s volutovými štíty.

Z Bavorovic pokračujeme po červené stále k severu po hrázi rybníka Naděje k Podskalské louce a odsud po modré k silnici z Č.Budějovic na Hlubokou a k žluté značce. Ta nás po vedlejší silničce dovede k schwarzenberskému baroknímu loveckému zámku Ohrada, postavenému v letech 1708-22 podle plánů známého architekta P.I.Bayera. V zámku je dnes lesnické muzeum a od r.1939 je u něj i nejmenší ZOO v České republice, dobře využívající pro své vodní ptactvo i část přilehlého Munického rybníka. Po značce pokračujeme dále silničkou, lemovanou alejí starých stromů k rozcestí se zelenou značkou, po níž se dáme vpravo k hospodářskému dvoru Vondrov s chovem koní, postavenému v dnešní podobě v r.1895.

Krátce za Vondrovem nás zelená opustí vlevo, my však jdeme v původním směru po silničce s další alejí starých stromů, až se k nám zleva připojí žlutá značka a dovede nás stále severním směrem do další vesnické památkové zóny Munice. Také na zdejší návsi (s kaplí a kovárnou) objevíme velmi pěkné lidové stavby blatského typu se střídavě obloukovými a trojúhelníkovými štíty, kde k nejkrásnějším patří č.19 z r.1855, 23 z r.1859 a 27.

Značka nás nyní vede kolem chat ke hrázi Pěnského rybníka a odtud k silnici z Hluboké do Týna n/Vlt. u kempu Křivonoska. Tu přejdeme a zajímavým lesním terénem dorazíme kolem skupiny pravěkých mohyl a posléze přes rozcestí U rybníčku k plotu Staré obory, někdejšímu ráji schwarzenberských lovců. Podél plotu se pustíme k hájovně U Janečků a odsud se dáme vpravo k rozcestí s červenou značkou, po níž dojdeme do Hluboké k rozcestí U mostu.

Odsud se necháme vést modrou značkou, s kterou překročíme most, ale hned poté ji necháme sestoupit k řece a dáme se vpravo vzhůru silnicí na Hrdějovice kolem dvou hezkých lidových staveb č.271 a 272 se zachovalou původní dispozicí. Silnice nás pak asi po 300 m přivede k malému přírodnímu parku, kde opět najdeme modrou značku a v němž stojí t.zv. Závašův kámen, připomínající smrt jednoho z nejmočnějších Vítkovců v historii tohoto rodu.

Životní příběh Závaše z Falkenštejna, který se dočkal literárního i dramatického zpracování, nad jiné připomíná známé přísloví o pýše předcházející pád. Tento mocichtivý Vítkovec - jenž pocházel z krumlovské větve, ale psal se dle bavorského hradu Falkenštejna, který jeho otec vyženil - se v r.1276 postavil do čela vzpoury svého rodu proti králi Přemyslu Otakaru II., která vedla ke ztrátě alpských zemí ve prospěch

římského krále Rudolfa Habsburského. Navíc v rozhodující bitvě na Moravském poli 26.srpna 1278, kde „král železný a zlatý“ padl a jež nadlouho poznamenala osud českého království, bojoval Závaš na Rudolfově straně (ale píše se i o tom, že těsně před bitvou Přemysl příkře odmítl jeho nabídku přeběhnout k němu ...). Když v r.1283 na konci poručnické vlády Oty braniborského byl teprve 12-letý Přemyslův syn Václav II. propuštěn z braniborského zajetí, získal Závaš rychle rozhodující postavení na královském dvoře díky sblížení s královnou-vdovou Kunhutou (s kterou měl syna a v r.1285 se s ní oženil - ta však ještě téhož roku náhle zemřela) a tím se stal fakticky vládcem českých zemí. Pro Rudolfa Habsburského však zůstal úhlavním nepřítelem a jeho hvězda začala zapadat po příchodu královny manželky Guty Habsburské (Rudolfovy dcery) v r.1287 do Čech. Pod vlivem jejím a rovněž rádců z řad české šlechty se stal Závaš nakonec trnem v oku i svému nevlastnímu synovi Václavu II. - kterému namluvili, že jej chce dát usmrtit a sám se stát králem - a ten jej proto po Závašově příjezdu z Uher (kam se Vítkovec v zájmu hledání spojenců proti Rudolfovi odebral uzavřít sňatek se sestrou uherského krále Ladislava IV.) dal náhle uvěznit a krátce nato po překvapivé Ladislavově smrti i odsoudit ke ztrátě hrdla. Protože však po Závašově zatčení vypukla nová vzpoura Vítkovců, použil mladý král zvláštní metodu na její potlačení : spoutaného Závaše dal vozit od hradu k hradu na vítkovském (dříve však královském) zboží a hrozil jeho popravou, jestliže se hradní posádka nevzdá. Zvolená metoda spolehlivě účinkovala až k hradu Hluboká, kde sídlil Závašův bratr Vítek : ten se však rozhodl hradní bránu neotevřít a tak byl Závaš 24.srpna 1290 pod hradem u Vltavy popraven. Pomník na místě Závašova stětí dal vybudovat v r.1895 kníže Adolf Josef ze Schwarzenberka.

Značka nás dále vede podél Vltavy a poté proti proudu potoka Čertíka do třetí vesnice na dnešní trase, která byla prohlášena vesnickou památkovou zónou. Tímto přívětivým sídlem jsou Opatovice, tvořené vlastně jen dlouhou úzkou návší se starými lipami, na níž stojí půvabné lidové stavby blatského stylu (nebo také lidového baroka) s krásnými a neobvykle tvarovanými štíty a branami. Mezi nimi vynikají statky č.11 a 12 z r.1845 (stavěl je hlubocký zedník Cívka) nebo č.7 a 24 z téhož roku a na západě náves uzavírá hezká kovárna z r.1852.

Z opatovické návsi pokračujeme dále po značce k silnici na Hrdějovice, pak krátce po ní vpravo a vlevo do svahu kolem žel. zast. Hosín ostře lesem vzhůru do stejnojmenné vsi na návrší. Dominantou Hosína, kde již v r.1599 byla založena škola, je zdaleka viditelný cihlový kostel sv.Petra a Pavla - nejvýznamnější jihočeská novorománská stavba z roku 1900, která je dílem architekta Sedláčka. Na jeho místě stával románský kostelík z let 1260-80, jehož sakristie se zachovala jako románská kaple s krásnými nástěnnými malbami, připojená k současnému kostelu na jeho východním boku. I zde se dochovalo několik lidových staveb.

Z Hosína jdeme stále po modré značce silnicí na Borek, lemovanou třešňovou alejí a asi po 500 m zabočíme vpravo po místní komunikaci do Hrdějovic. Z ní se nám otevře fantastický polokruhový výhled směrem k jihu na velkou část jižních Čech : zleva vidíme Novohradské a Slepíčí hory, Sv. Jana nad Malší, před námi v kotlině leží České Budějovice, za nimi Poluška a mírně vpravo Věncová hora, dále doprava hlavní hřeben Blanského lesa s nejvyšší horou Kletí, Kluk, Chlum, Libín a v dále mohutný šumavský Boubín. Značka nás vede za stálého klesání mezi novou zástavbou k železničnímu přejezdu a poté na hrdějovickou náves, kde se rovněž zachovalo několik blatských statků se špýchary, jako např. č.15 nebo 17. Odsud nebo z blízkých Nemanic se dostaneme do Č.Budějovic autobusem či trolejbusem MHD.

Mgr. Petr LUNIACZEK

Kulturní program

PANORAMA

BIOGRAF

středa 4. června – PS: MILUJI TĚ!

USA 2007. Komédie/drama/romantický.

Co všechno zanechal své ženě po své smrti...?

Hrají: Gerard Butler, Hilary Swank, Lisa Kudrow.

Režie: Richard Lagravenese.

Přístupný od 15 let.

Pátek a sobota 6. a 7. června – Taková

normální rodinka. ČR 2008. Komédie. *Do*

poklidné rodinné atmosféry vstoupí prověrka

nového člena... Hrají: Eva Holubová, Jiří Mádl,

Ivana Chýlková, Marián Labuda.

Režie: Patrik Hartl. Přístupný.

Středa 11. června – Obsluhoval jsem

anglického krále. ČR 2007. Komédie/drama.

Podle Hrabalova slavného románu. Hrají: Ivan

Barnev, Oldřich Kaiser, Milan Lasica, Marián

Labuda. Režie: Jiří Menzel.

Přístupný od 15 let – české titulky.

Pátek a sobota 13. a 14. červen – Edit Piaf.

Anglie/ČR/Francie 2007. Drama.

Aby na mě svět nezapomněl ...

Hrají: Marion Cotillard, Sylvie Testud, Marek

Vašut, Jaroslav Vízner. Režie: Olivier Dahan

Přístupný od 15 let – české titulky.

Středa 25. června – Apocalypto. USA 2006.

Historický/akční/drama. *Výpravný film*

o starobylé říši Mayů a jejím zániku ...

Hrají: Rudy Youngblood, Raoul Trujillo, Dalia

Hernandez. Režie: Mel Gibson.

Přístupný od 15 let – české titulky.

Pátek a sobota 27. a 28. června – Barevný

závoj. USA/Čína 2006. Romantický. *Myšlenka*

života ve světě svázaném přísnými pravidly,

je stále aktuální. Hrají: Naomi Watts, Edward

Norton, Liev Schreiber, Diana Rigg

Režie: John Curran.

Přístupný od 15 let, české titulky.

Začátky představení v 19.00 hodin.

KOMORNÍ SCÉNA

Úterý 3. června – závěrečný koncert žáků ZUŠ.

Vystoupí žáci ZUŠ hluboká. 18.00 hod. Sál KC

PANORAMA.

Čtvrtek 5. června – závěrečný koncert žáků

ZUŠ. Vystoupí žáci ZUŠ hluboká. 18.00 hod.

Lovecký zámek Ohrada.

pondělí – neděle 16. – 22. června

6. ročník – FILMOVÝ FESTIVAL ART FILMŮ

16.6. – INDIÁNSKÉ LÉTO, 17.6. – JMÉNO

KÓDU: RUBÍN, 18.6. – CESTA PUSTÝM

LESEM, 19.6. – ZTRACENÁ DOVOLENÁ,

20.6. – TOYEN, 21.6. – LEKCE FAUST, 22.6. –

OBCHOD NA KORZE.

Začátky v 19.00 hodin.

sobota 28. června – NÁRODNÍ

MYSLIVECKÉ SLAVNOSTI.

Lovecký zámek Ohrada. Mistrovství Evropy ve

»Vábení jelenů«

10.00 – 17.00 hod. Občerstvení, Staročeský

jarmark, ukázky zvířat a práce v lese...

PŘIPRAVUJEME:

30.7. – 13.9. XIII. ROČNÍK HUDEBNÍHO

FESTIVALU NA ZÁMČÍCH HLUBOKÁ.

www.sinfonie.cz

ALŠOVA JIHOČESKÁ GALERIE

VÝSTAVY

Hluboká, zámecká jízdárna

Stálá expozice: Gotické umění / Malířství a sochařství. Nizozemské malířství 16. – 18. století. České sochařství 20. stol.

do 15. 6. 2008 – **České umění XX. století (1970 – 2007)**

28. 6. – 2. 11. **Autoportrét v českém umění 20. století.**

Zahájení výstavy v sobotu 28. 6. v 11 hod.

Bechyně, zámecký pivovar

od 3. května – **Mezi tradicí a budoucností, výsledky mezinárodních keramických sympozií. Mezinárodní sympozium keramiky 2006.**

Elžbieta Grosseová – Pocity a intuice a impulsy.

České Budějovice, Wortnerův dům AJG

15. 5. – 6. 7. Představujeme ateliéry AVU

Ateliér malby prof. M. Rittsteina

Školám nabízíme možnost prohlídky

v doprovodu lektora, případně celý doprovodný program.

POŘADY

HLUBOKÁ, zámecká jízdárna

6. června – **Galerijní noc v AJG v 19 hodin**

52. Hudební léto Hluboká

12. června – **Jitka Čechová** – klavír

Jan Páleníček – violoncello ve 20 hodin

18. 6. **Hudební podvečer s posluchači**

českobudějovické konzervatoře v 17 hodin

Změna programu vyhrazena

Pořady pro školy na objednávku – kontakt:

lektor@ajg.cz <http://www.ajg.cz>

Hluboká – tel. 387 967 041, e-mail:

ajg@ajg.cz, Č. Budějovice - tel. 387 311 102,

Bechyně – tel. a fax 381 213 092

Výstavní sály otevřeny denně:

Hluboká 9.00 – 18.00

Č. Buděj. 9.00 – 12.30 13.30 – 18.00

Bechyně 9.00 – 12.00 13.00 – 17.30

galerijní noc

Alšova jihočeská galerie
v Hluboké nad Vltavou
vás zve na
DRUHOU GALERIJNÍ NOC,
která proběhne 6. června 2008,
začátek v 19:00 hodin.

**HLUBOKÁ NAD VLTAVOU
- BÝVALÁ ZÁMECKÁ JÍZDÁRNA**

19:00 OTEVŘENÍ GALERIE
19:15 FEDRFECHTÝŘI
skupina historického žermu
20:15 OLDŘICH KRÍŽ
a taneční divadlo Na tenkém ledě
21:00 KEJKLÍŘ VÍTEK
a jeho žonglérská show
21:30 LÁDA KERNDL
český král swingu
23:00 KEJKLÍŘ VÍTEK – ohnivá show

**WORTNERŮV DŮM
V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH**

19:00 DIVADLO STUDNA
pohádka Syndlbád
20:00 KONCERT KOMORNÍHO
SBORU ZUŠ, Piaristické náměstí,
České Budějovice
21:00 KOMENTOVANÁ PROHLÍDKA
k výstavě Představujeme
ateliéry AVU
22:00 ORIENTÁLNÍ TANEČNICE
22:30 DIVADLO STUDNA
Ohniví ptáci

V průběhu celé noci budou na obou místech
komentované prohlídky k expozicím a výstavám,
výtvarné dílny pro děti, ukázky řemesel, a další.
Více informací na www.ajg.cz. Vstup volný.

partnery
galerijní noci: Jihočeský kraj Litta České Budějovice AJG